

Slovenski

PRIJATEL.

Štev. 4.

V Celovcu 15. aprila 1871.

XX. tečaj.

Pridiga za velikonočno nedeljo.

(Kako po opravljeni velikonočni spovedi živeti; gov. M. T.)

„Vstal je, ni ga tukaj“. (Mark. 16, 6.)

V v o d.

V bukvah pridigarja v svetem pismu beremo: „Vse ima svoj čas, in vse pod nebom preide ob svojih časih. — Je čas jokati se in čas smejati se, čas žalovati in čas plesati“. (3, 1. 4.) Tega reda derži se vse natorno življenje, in po njem se ravna tudi sv. kat. cerkev, ko nam za dnevi žalovanja in pokore pripelje dni veselja in radosti, ko obleko posta in pepela spremeni v nevestino lepотиče veselja, ko se Davidov zdihujoči „miserere“ in Jeremijeve žalostinke razidejo v veselice najserčniše zahvale: „Pridite, radujmo se v Gospodu, ukajmo Bogu, svojemu Zveličarju!“ (ps. 94, 1.) Zakaj „to je dan, ki ga je Gospod naredil, radujmo se in veselimo se v njem!“ (ps. 117, 24.)

Tak dan veselja je bila velikonočna nedelja za aposteljne in učence Kristusove, za njegovo mater, za Marijo Magdaleno in za druge pobožne žene, ko jim angelj oznani, da je Kristus križani vstal. Tak dan veselja bila je velikonočna nedelja za Jožefa Arimatejca in Nikodema, in sploh za vse njegove prijatelje in učence, ki so pretekle dni nad njegovo smertjo bitko žalovali. Nezmerno se je oveselil očak Jakop, zvedevši, da njegov sin Jožef, ki ga je mertvega mislil, še živi in čez ves Egipt gospoduje; serčno sta se

stari Tobija in njegova žena veselila nad prihodom svojega sinu, ki je delj časa po ptujem potoval. Koliko bolj so se morali še le aposteljni in učenci Jezusovi oveseliti, slišavši angelov glas: „Vstal je; ni ga tukaj“, zlasti ker so se bili po njegovi prikazni sami prepričali, da je njih nebeški učenik čestitljivo iz groba vstal, ter premagal smert, trohno in peklo!

Kakor je bilo pa oznanilo Kristusovega ustajenja za te najbolj veselo sporočilo, tako je bila ta prigodba za Farizeje in Judovske duhovne najbolj žalostna in osramotivna, ker so vse njih grozovitosti in zvižaje le še k slavnishi zmagi Kristusovi pripomogle. Zato so z denarji podkupili vojake, da naj Kristusovo vstajenje tajé rekši, da, ko so oni spali, prišli so učenci, in ukradli njegovo truplo iz groba. Tako je bila prva velika nedelja mnogim v največje veselje, še več jim pa v najbitkejšo žalost.

Ali, kristjani! ravno to vidimo v svojih časih. Grešniki namreč, ki v postnem času s skesano in odkritoserčno spovedjo groba svojih hudobij nočejo zapustiti, ti se velikonočne Aleluje z veseljem ne morejo udeleževati; ker ta glas se jim v njihovi lenobi vse pre-zgodaj oznani. Pa — za te terdovratneže denešnji preveseli praznik nima besed. Zakaj so zopet še drugi, ki so glas sv. cevke v tem sv. postnem času poslušali, se v zakramentu sv. pokore z Bogom spravili, in tako iz groba svojih pregreh ustali. Ti so, ki obhajajo velikonočno Alelujo ne v starem kvasu hudobije, ampak v opresnih kruhah čistosti in resnice. Da pa velikonočno veselje svoje utolažene vesti ohranijo, dal vam bom ob kratkem nekatere nauke, kako da vam je po opravljeni velikonočni spo-vedi živeti.

To v prečestitem imenu Zveličarja zmagovavca!

Razlaga.

1. V listu do Rimljanov sv. Pavel pravi: „Kakor je Kristus vstal od mrtvih po veličestvu Očetovem, tako tudi mi v noveni življenji hodimo“. (6, 4.) S tem nam apostelj veleval, da naj se po vstajenji iz groba svojih pregreh nad Kristusom zgledujemo. In res ako se najprej ozremo na življenje Kristusovo pred njegovim terpljenjem, vidimo, da se je poprej pečal z dobrimi in hudobnimi, z vernim in nevernim ljudstvom, z Judi in ajdi, da, celo z grešniki je bil prijazen, se je njim dajal v njih hiše vabiti, ter je z njimi jedel in pil. Tako beremo, da je cestninar Matevž njemu na čast

veliko gostarijo napravil, in zraven veliko družih cestninarjev povabil. Še bolj čudno je na videz, da se je Kristus h krivičnemu Caheju celo sam v gostijo povabil, je v njegovi hiši ostal, pri njem jedel in pil. Z malo besedami: Za voljo tega njegovega pečanja z grešniki so se Farizeji nad njim tolikanj spodtikovali da je večkrat moral slišati očitanja: „Ta grešnike sprejema in je z njimi“.

Poglejmo pa spet na Kristusa po njegovem vstajenji; tu vidimo, da se odslej naprej z nobenim hudobnim, ne z neverniki, ne z Judi, ne z ajdi, ne s Farizeji, ne z grešniki več ni pečal. „Od smerti vstalega Kristusa, pravi sv. Avguštin, nobeden brezbožni ni videl“. Zabajal je le k Mariji, svoji najsvetejši materi in k pobožnim ali spokornim ženam, k svojim aposteljnem in učencem, in k pravičnim dušam stare zaveze, ktere je iz pred pekla sebo v nebesa vzel.

Tako imamo nad tem Kristusovim zgledom živo podobo, kakšnih tovaršij in društev, kakšnih hiš in prijaznost naj še mi potem iščemo, kedar po vredno opravljeni spovedi iz groba svojih grehov v novo življenje ustanemo. Poglej! dobro ti je znano, v kateri družini si Boga smrtuo razžalil in se tako v grob greha pogreznil. Dobro veš, v kateri hiši, v katerem času, pri kateri osebi, in po kakšni zapeljivosti je tvoja duša večne smerti umerla. Ako si toraj po velikonočni spovedi resnično s Kristusom od smerti vstal, stopi v njegove stopinje, in nikar ne imej več prijaznosti in družine s tistimi, ki so te z besedo in z zgledi v greh napeljevali. Lep zgled v tem nam daje sv. Pavel. Pred svojim spreobrnjenjem, ko je bil še divji in grozoviti Savel, sovražil je kristjane na vso moč, jih po mestih preganjal in lovil, ter jih zvezane vodil v Jeruzalem pred duhovni zbor. Bil je sam na duši mertev, in zato ni bilo čuda, da je še kristjane vse hotel v smert izdati. V tem sovraštvu do kristjanov živel je z velikimi duhovni v največi prijaznosti, ter je Jude po njih shodnicah zoper kristjane ščuval. Kako pa je bilo potem z njim, ko ga je žarek božje milosti z nebes v duhovno življenje prebudil? Kakor bi trenil, prerezane so bile vse vezi poprejšnje prijaznosti z Judi, in od tistihmal ga ni bilo zanj večega veselja, kakor s kristjani se pečati, jih v veri, upanji in ljubezni božji uterjevati, in Jezusovo ime nositi ljudstvom, kraljem in narodom. Nič več se ni zmenil za Judovske velike duhovne, ampak za velikega mašnika nove zaveze gorel je z dušo in s telesom, tako, da je rekel: „Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni“.

Po tem zgledu beži tudi ti pred tovaršijo hudobnih, ki so bili poprej krivi smerti tvoje duše. Od njih se obrni v družiao dobrih in pobožnih kristjanov, podaj se v prijateljstvo z Bogom, v hiše njegove, kjer slišiš besede večnega življenja, kjer se tvoja duša z nebeško jedjo in z Jagujetovo kervjo krepča in poživlja; tvoja dru-

šina bodi tvoji stariši in učniki, tovaršijo imej z deli svojih stanskih dolžnost, in kedar ti čas in tvoje dela pripuščajo, pridi obiskat svojega najboljšega prijatla Kristusa v zakramentu sv. rešenjega Telesa, in premišluj njegovo ljubezen, ki je zate dal svoje življenje; ali pribeži v zavetje k drugemu dobremu prijatlu, in ta je samota, da te hrup in šunder posvetnih tovaršij ne premoti in ne prevpije, in da ti bo Gospod na tihem zamogel na tvoje serce govoriti.

Ako pa te tovaršije in prijaznosti ^{ne}sovražiš, in svojih poprejšnjih drušin iščeš, vedi, da, kdor nevarnost ljubi, bo v nevarnosti poginil; zakaj kdor noče pred nevarnostjo bežati, pravi sv. Avguštin, ta se hoče pogubiti. Zato nikar ne hodi več nazaj v zanjke, kjer si se že poprej enkrat ali že večkrat vjel, in nikdar se ne izgovarjaj, da te je skušnja zmodrovala. Tako jih je pred tebo že veliko govorilo, in tudi ti si že ravno to terdil, in nasledek tega bil je nov padec v greh. Zato pravi sv. Izidor: „Le tisti se hudobiji popolnoma odpove, kateri se odpove vsaki priložnosti“.

Ko so nekda sv. Arzenija vprašali, zakaj da se drušin ljudi tolikanj ogiblje, jim je odgovoril: „Zato, ker z nečistimi ljudmi in s čistim Bogom ob enem ne morem skup živeti“. Tako si tudi ti po vžitku mesa in kervi božjega sina z Bogom v tovaršijo stopil, in tako, ako Boga in svojo dušo ljubiš, ne imej s hudobnimi nikakoršne zveze in prijaznosti več. Akoravno se bodo morebiti k temu obnašanju tvoji poprejšnji prijatli posmehovali, te zaničevali in dražili, zakaj se tu pa tam nič več ne daš viditi; zakaj te v to in to hišo, k tej in tej osebi, k tej in uni igri, k dobri volji in kratkočasom več ni blizo; veselili pa se bodo zato nad tebo angeli v nebesih, ker nisi več tisti, ki si poprej bil, temuč si s Kristusom ustal iz groba svojih grehov!

2. Kakor se je pa Kristus po svojem vstajenji le s pobožnimi ljudmi pečal, tako so bili po njegovem vstajenji tudi njegovi pogovori drugačni. Pred svojim terpljenjem je po različnosti svojih poslušavcev tudi od različnih stvari, ne samo od večnih in nebeških, ampak tudi od časnih in posvetnih govoril. Z bolniki se je pogovarjal od njih slabost in telesnih težav, s premožnimi od posvetnega bogastva, z v prešestvu zasačeno ženo od njenih tožnikov, s cestinarji od voznine in cesarju dolžnega davka, z apostelji od svojega in njihovega terpljenja, od razdjanja tempeljna in Jeruzalemskega mesta. Po vstajenji pa pravi sv. evang. Lukež od njega: „Prikazoval se jim je 40 dni in govoril od božjega kraljestva“; (Dj. ap. 1, 3.) to je: od zidanja svoje cerkve na zemlji, od skrivnost sv. vere, od poslanstva sv. Duha, od oznanovanja sv. evangelija, delitev svetih zakramentov in razširjanja kršanstva po vsem svetu.

Kristjani! ali ni v tem za nas zopet ta nauk skrit, da, kedar smo z Zveličarjem iz groba ustali, naj še mi le od dobrih, k zveličanju koristnih in svetih reči govorimo, vse poprejšnje gerdo, nesramno, hudobno, pohujšljivo ali nepridno govorjenje pa opustimo? Spomni se nazaj, ljubi spokornik ali spokornica! in premišluj, kolikrat si se z grdimi in nesramnimi besedami pregrešil. Kolikrat si v druščinah očitno, ali pri kacic ponočnih skrivnih shodih, po njivah, nogradih, travnikih in na paši nečiste pogovore imel ali kake umazane pesmi pel! Kolikrat si preklinjal, se rotil in priduševal! Kolikrat se lagal, prepiral, zmerjal in zabavljaj, staršem jezljaj, kluboval in se jim odgovarjal! — sploh kolikrat si s svojim jezikom bolj satanu, kakor Bogu služil, kolikrat Bogu in bližnjemu spodobno čast in hvalo z opravljanjem in obrekovanjem jemal. Pa to, kaj ne, si storil, dokler je bila tvoja duša še mrtva v grobu greha. Ali sedaj, ako si iz groba svojih grehov resnično ustal, moraš vse drugačno govorjenje imeti. Zakaj kakor je Kristus po svojem vstajenji le od božjega kraljestva govoril, tako tudi ti po opravljenem velikonočnem sv. obhajilu rad govori od nebes in večnega zveličanja, od dobrih in Bogu dopadljivih del, od skerbí za dušo, od hvale, popolnosti in lepote božje, od pridig in naukov, od lepih in posnemanja vrednih čednost in lastnost svojega bližnjega, od poštenosti, pravičnosti in čistosti, da s tem in enakim govorjenjem dano pohujšanje popraviš in bližnjemu odvzeto čast poverneš. Ker pa vemo, da česar je polno serce, to tudi rado iz ust gre, treba je pred vsem drugim svoje serce očistiti, zakaj serce je tisti studenec, iz kterega vse naše misli, želje, besede in dela izvirajo. Kakor iz gnojnice nikdar čista voda ne teče, tako iz nečistega serca nikoli čisto govorjenje ne izvira. Očisti toraj studenec pri njegovem viru, — očisti svoje serce, in čiste bodo tudi tvoje usta. Da, ravnaj se celo pri nepotrebnih pogovorih po nauku sv. Ignacija, ki pravi: „Ako k tebi pridejo ljudje samo zato, da bi čas tratili, govori z njimi od smerti, od poslednje sodbe in od enacih resnobnih stvari. Tako govorjenje bo ljudem te vrste, akoravno so oglušili, močno po ušesih zvonilo. Tako boš sebi in unim koristil, ker bodo ali poboljšani od tebe proč šli, ali pa vsaj poznejše opustili, ti čas krásti“. — Tako stori in pokazal boš, da je tvoje vstajenje iz groba pregreh resnično.

Ali varuj se, da se ti kmali po velikonočnih praznikih ne prigodi, kakor ptičem Afrikanskega poglavarja Hanona. Dal jih je veliko trumo naloviti, in jih potem učil nagovarjati mnogotere izreke; med drugimi tudi tega: „Hanon je Bog“. Ko so bili že dobro izučeni, izpusti jih vso veliko trumo zopet nazaj v gozde. Z velikim začudenjem so jih ljudje poslušali, ko se je po vsem gozdu razglašalo njihovo petje: „Hanon je Bog!“ Ali to njih hvalno

petje je kmalo potihnilo; zakaj ko so ti ptiči nekoliko časa s svojimi poprejšnjimi tovarši od grmovja do grmovja letali, kmali so naučeno pesem pozabili, in so zopet svoje natorne glasi gnali.

Tem ptičem, pravim, glej da tudi ti enak ne postaneš. Zakaj, ako si v resnici sklenil, s svojim jezikom nič več ne grešiti, ne nahajaj nazaj v družine hudobnih, od katerih si poprejšnje hudobne in pregrešne pogovore slišal in se jih tudi ti naučil. Slušaj svet sv. Duha, ki pravi: „Zagradi svoje ušesa s ternjem, ne poslušaj nobenega hudobnega jezika in naredi si na svoje usta vrata in zapah!“ Ako tega ne poslušáš, kmali bo tvoj jezik zopet svojo staro pregrešno pesem pel, in komaj iz groba hudobije vstal se boš zopet nazaj vanj vlegel, iz kterega te morebiti glas velikonočne Aleluje ne bo več obudil.

S k l e p.

Zato vas v sklepu opominjam z besedami sv. Pavla, ki pravi: „Ako ste tedaj ustali s Kristusom, iščite, kar je gori, kjer je Kristus, sedeč ob desnici božji“, — da, kedar se bo prikazal Kristus, vaše življenje, takrat se bote tudi vi prikazali ž njim v časti“. (Kol. 3, 1. 4.) Po družih drušinah in po drugačnih pogovorih, — po spremenjenji vsega notranjega človeka naj bo za vselej iz srca postrgan stari kvas hudobije in malopridnosti, da za naprej sleherni dan obhajamo veselo Alelujo opresnih kruhov čistosti in resnice! Amen.

Pridiga za velikonočni ponedeljek.

(Zakaj Jezus ne ostane pri nas? gov. J. A.)

„Kakšni so ti pogovori, ktere imate gredoč med seboj? (Luk. 24, 17.)

V v o d.

Pretečene dni je sv. cerkev obhajala skrivnosti velicega tedna. Vsak kristijan si je prizadeval, če je bilo le kolikanj mogoče, da je prišel v cerkev; posebno v petek in saboto ste radi prihajali in ste Jezusa v božjem grobu molili. — Včeraj smo obhajali veselo

velikonočno nedeljo, spomin vstajenja našega Gospoda Jezusa Kristusa in — danes smo se že zopet zbrali na tem sv. kraji.

Ali pa to ni preveč, ljubi moji! ali se ne bote naveličali, dan na dan v cerkev hoditi? — Jes mislim da ne; saj za pravega, dobrega kristjana ni bolj veselega dneva v celem tednu, kakor so nedelje in prazniki. Take dni delavec in kmetovalec počije od svojega truda, duša pa se pase v cerkvi od božjih skrivnost in zveličanskih nauk. In kdor praznike prav obhaja, kakor želi in uči sv. cerkev, o kako srečen je tak kristjan, kakšno veselje in mir on vživa!

Bodite mi danes zopet pozdravljeni, ljubi poslušavci, na tem svetem kraji! Mislim, da ste prav z veseljem prišli in z dobrim namenom, da bi kaj podučljivega slišali in po tem živeli. Kaj vam pa hočem danes povedati? Današnje evangelje je samo na sebi kratka pridiga in ima toliko lepih nauk v sebi, da človek ne ve, ktere ga bi zbral in premišljeval. Med vsemi so se mi za danes najpripravnije zdele besede, ktere sem popred povedal, besede namreč, ktere je Jezus učencema govoril, ko jih je prašal: Kakšni so ti pogovori, ki jih imata gredè med seboj?

Tako hočem tudi jes danes vas poprašati in rečem:

„Kakšni so ti pogovori, ki jih imate med seboj?“, Preden začnem — pomislite malo!

Razlaga.

Dva Jezusova učenca, tako nam pripoveduje današnje evangelje, sta šla tisti dan zvečer, ko je on od smerti vstal, iz Jeruzalema v bližnji terg Emavs. Pogovarjata se od žalostnih reči, ki so se pretečene dni v Jeruzalemu godile, pogovarjata se od svojega ljubega učenika Jezusa. In glejte, spolnile so se nad njima Jezusove besede, ktere je popred enkrat povedal svojim apostelnom: „Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jes v sredi med njimi“. (Mat. 18, 20.). Ko namreč vsa zamišljena v svoje pogovoré naprej gresta, pridruži se jima Jezus sam; pa ga nista poznala, ampak imela sta ga za popotnega človeka. Če ga pa tudi nista spoznala, vendar sta bila pri njegovem razlaganju tako potolažena in sta se ga tako navadila, da ga nista naprej pustila, ampak rekla sta: Gospod ostani pri nama! — In Gospod Jezus je šel ž njima!

Ljubi kristjan! ali bi ti ne videl rad, da bi Jezus, da bi bil

Gospod tudi pri tebi? Ali ne veš, da je le tisti srečen, pri katerem je Jezus, katerega on spremlja po poti tega življenja? Ali ga ne boš tudi ti prosil: „Gospod ostani pri meni?“ ali ga ne bomo vsi prosili: O Gospod ostani pri nas? — Kako dobro, kako veselo bi bilo za kristjane, če bi Gospod zmiraj pri njih prebival! Ali Gospod Jezus večkrat ne more pri njih ostati, pri njih prebivati. In zakaj ne? Zato, ker je govorjenje mnogo kristjanov večkrat pregrešno, nespodobno, umazano.

Če prašam kristjane naših dni: „Kakšni so vaši pogovori, kakšne so vaše besede, vaše govorice?“ Kaj bi mogli na to odgovoriti?

1. Oh besede mnogih kristjanov so večkrat zelo pregrešne! Med kristjani se tolikokrat sliši kletev, rotnje, pridušanje, zakramentiranje i. t. d. — Ali je mar mogoče, da bi Gospod pri tacih ostal, pri tacih prebival? Ali mar menite, da bi se bil Jezus tema učencema pridružil, če bi bila klela? — O pri tacih ne more Jezus ostati, ki hudiča kličejo; Jezus in hudič ne gresta nikakor skupaj. Kjer hudoben duh stanuje, tam za Jezusa ni prostora. Ne čudite se toraj, ljubi moji, da v toliko hišah gre vse narobe, da ga ni blagoslova božjega. Kako bi tudi blagoslov in mir mogel tam biti, kjer kličejo našega najhujšega sovražnika, skušnjavca in zapeljivca od začetka sveta? Saj še pošten človek ne more biti med takimi divjaki, ki kolnejo in se roté, kako bo pa še Jezus, naj svetejši, pri njih prebival? — Lej, moj kristjan! Ti si se velikonočni čas tacega greha spovedal in obljubil, da ga boš pustil. Pri obhajilu si prosil Jezusa in rekel, kakor učenca: Gospod, pridi k meni, ostani pri meni! Pa kako bo on pri tebi ostal, če že zopet hudiča kličeš? Nikar tedaj ne toži, da se ti slabo godi, saj si sam kriv — namesto pri Bogu, iščeš pomoči pri hudiču. Verjemite ali pa ne: kletev je kriva, da v toliko hišah ni blagoslova božjega; kletev je kriva, da so otroci neporedni in neubogljivi; kletev je kriva, da ni nič pravega miru in veselja. Kakor mokra zima žito konča, kakor slana ajdo popari, in druge pridelke posmоди, tako tudi kletev še tisto dobro zernje pomori, kar ga je v sercu kristjanovem.

Gospod Jezus tedaj tam noče ostati, kjer se kolne! —

2. Kakšni so še pogovori mnogih kristjanov? Pogovori mnogih kristjanov so obrekovanje, opravljanje, zmerjanje, zasramovanje in gerdi priimki. — Kjer take pogovore imajo, ali menite, da more Jezus biti med njimi? Kratko malo ne. Kako bo Gospod pri tistih, ki obrekujejo in opravljajo, on, ki nas je učil: Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe!

Kar hočete, da ljudje vam storé, tudi vi njim storite, (Mat. 7, 12.) in zopet: Ljubite se med seboj, kakor sem jes vas ljubil? Kako bo Jezus pri taci, ki svojega bližnjega z jezikom mesarijo in tako rekoč nobene dobre dlake na njem ne pusté, on ki je farizejem grozil: Hinavec, kaj vidiš pezdír v očesu svojega brata, bruna pa v svojem očesu ne vidiš? Izderi popred bruno iz svojega očesa, potem znaš gledati, da izdereš pezdír iz očesa svojega brata! (Mat. 7, 5.)

Sami tedaj vidite, da Jezus tam biti in ostati ne more, kjer se njegova naj imenitniša zapoved prelomljuje, kjer bližnjega opravljajo in obrekujejo. Hočemo tedaj, da bo Jezus pri nas, mora naše govorjenje biti ljubeznjivo, prijazno, ne pa, da bi svojemu bližnjemu čast in dobro ime kradli!

3. Kakšni pa so še pogovori mnogo kristjanov, posebno mladih ljudi?

Pogovori nekterih, posebno mladih ljudi, fantinov in deklet, so nesramni, nespodobni, pohujšljivi, nečisti, kvantanje in klafanje. — Ali bi mar Gospod pri taci mogel ostati, ki take pogovore imajo? Ali menite, da bi se bil on dvema učencema pridružil, ko bi se bila kaj nesramnega pogovarjala? Gotovo ne, ker on vsako gnjusobo sovraži, ker je imel mater devico in je deviški stan čez vse povzdignil, in rekel: blagor tistim, ki so čistega serca!

Ali hočete vedeti, od kod toliko nesramnosti, toliko pohujšanja, toliko prevzetnosti in napuha, toliko nesrečnih in zapeljanih deklet, toliko žalosti in britkosti marsikterih staršev, toliko nezakonskih otrok in še drugih žalostnih zlegov, prašam, od kod vse to? — Vse to pride od nesramnih pogovorov, od kvantanja, od pregrešnih in nečistih, od kvantarskih pesem! — Pri taci Jezus ne more biti, angel varh nad njimi joka, Marija jih zapusti; zato pa padejo v greh in si nakopljejo časno pa tudi večno nesrečo. Ja, če je gotovo, da je tam Jezus med njimi, kjer se dva ali trije zberó v njegovem imenu, je ravno tako tudi gotovo, da tam, kjer sta dva ali jih je več v nesramnih pogovorih zbranih, hudič med njimi ali med njima prebiva. Kjer sta fant in dekle ponoči ali na samem, skrivaj in v temi skupaj, tam ni Jezus, tam je hudič!

Ali mar mislite, da fantje in dekleta zato hodijo skupaj v slabe hiše in kerčme, da bi se tam od pridige pogovarjali? Ali mislite, da fant zato hodi po noči pod okno, da tam dekletu pravi, kaj si je keršanskega nauka zapomnil? Ali mar mislite, da sta dva mlada človeka obojega spola zato po noči skupaj, da bi se posvetovala, kako se bota pobiljšala?

O, ti neumni svet, kako se ti motiš! Ali moreš upati, da bo Jezus pri tebi, če preklinjaš in se rotiš; ali moraš upati, da bo Jezus pri tebi, če bližnjemu poštenje tergaš in jemlješ? če nesramno govoriš in kvante poješ? — O, pri tacih ljubi Jezus noče ostati in prebivati!

S k l e p.

Ljubi moji! danes je vesel praznik, lep dan. Danes bo marsikaj priložnosti k starim navadnim grehom. Zato vas danes spominim na obljubo, ktero ste pred kratkim storili pri spovedi, pri sv. obhajilu.

Opominjam vas v božjem imenu, prosim vas zavoljo vašega zveličanja — pustite kletev, nehajte bližnjega opravljati in obrekovati! Ti pa ljuba mladina, fantje in dekleta! varujte se danes, varujte se zanaprej nesramnih govoric, nespodobnih besed in kvantanja, nečistih pesem! Pa kaj bi vas dalje opominjal, saj vem, da ne boste ubogali, saj vem, da se bo danes popoldne, nicoj zvečer toliko klelo, toliko opravljalo, toliko kvantalo. Ko bi te jes mogel drevi, po noči slišati mladeneč, dekle! — kaj bi vidva storila, ko bi vaju jes prašal: Kakšni so ti pogovori, ki jih imata med seboj? Kaj bi ti storil, kaj bi ti počela? Ali bi te ne bilo sram, ali bi ne pobesila očesa? — Pa nikar se ne bojte, saj vas ne bom videl ne slišal; ali nek drugi bo videl in slišal; tisti, ki je od smerti vstal; tisti, ki sedi ob desnici Očeta; tisti, ki bo prišel soditi žive in mertve. Amen.

Pridiga za povelikonočno ali belo nedeljo.

(Od vere. Gov. —f—.)

„Blagor jim, kateri niso videli, in so verovali. (Jan. 20, 29.)

V v o d,

Naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus je na velikonočno nedeljo od mrtvih vstal. — Zvečer se je prikazal svojim zbranim učencem, v hiši zapertim. — Tomaža ni bilo v pričo. Drugi učenci mu pripovedujejo: „Gospoda smo videli“. Toda Tomaž jim ne verjame, marveč reče: „Ako ne vidim na njegovih rokah znamenj žebljev, in ne denem svojega persta v rane žebljev, in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval“. In čez osem dni so bili Jezusovi učenci spet v hiši, in Tomaž ž njimi. Jezus pride, in jim reče: „Mir vam bodi!“ Potlej se oberne k Tomažu, in mu pravi: „Vloži svoj perst semkaj, in poglej moje roke; in podaj semkaj svojo roko. in položi jo v mojo stran, in ne bodi neveren, ampak veren“. Tomaž je odgovoril, in mu rekel: „Moj Gospod in moj Bog!“ Jezus mu reče: „Ker si me videl Tomaž! si veroval; blagor jim, kateri niso videli, in so verovali!“ — S tim je Jezus Tomaževo nevero grajal in zavrnil, pohvalil pa je vero tistih, ki verujejo, akoravno z očmi ne vidijo tega, kar verujejo. Vera je po tem takem gotovo imenitna in potrebna čednost, od ktere se bomo danes pogovarjali. Mislim vam namreč razložiti:

I. Zakaj da moramo verovati, in

II. kako moramo vaditi se v veri.

Razlaga.

I. Zakaj moramo verovati?

Keršansko-katoliška vera je čeznatorna luč, je dar božji, je od Boga človeku pri svetem kerstu vlita čednost, po kateri vse trdnó

verjamemo in za res imamo, kar je Bog razodel, in kar sveta mati katoliška cerkev verovati ukazuje. — Sveta vera, ta božji dar, je začetek našega zveličanja, je podlaga in korenina vsega opravičenja. (Trid. c. zbor: seje VI. p. 8.) „Brez vere ni mogoče Bogu dopasti“. (Hebr. 11, 6.) „Kdor ne veruje, je že sojen“. (Jan. 3, 18) — Ljubi kristjan! ali si že kdaj prav premislil, kolika dobrota da ti je sveta vera? — Človeški um je zatamnjjen in oslavljen. Brez svete vere le po tami tava; sveta vera pa mu prežene tamo, ktera ga obdaja, mu vse dvome razjasni, in podpira njegovo slabost. — Sveta vera kroti človeške strasti: misel na nebesa in na pekel nas k dobremu priganja, nas od hudega odvračuje. Brez svete vere bili bi hudovoljni, slepi, razuzdani kakor neverniki. Brez svete vere bili bi pa tudi najnesrečniši ljudje, ker bi ne imeli nobenega tolažila v svojem terpljenju, nobenega hladila v svojih bolečinah; brez svete vere bi mogel obupati vsak nesrečen človek. Sveta vera pa nam daje dušni pokoj v življenju, in najslajše tolažilo ob naši smertni uri. Sveta vera kaže najvarnišo pot proti večnemu življenju. Ako živimo po zapovedih svete vere, smemo se terdno zanašati, da smo na pravem potu proti Bogu, na pravem potu proti večnemu zveličanju. O kako velika dobrota nam je tedaj sveta katoliška vera! in kako srečni smo, da smo v tej edino zveličavni veri rojeni in in izrejeni! Le skerbno si prizadevajmo, da živo vero v Boga in v resnice od Boga razodete ohranimo v svojem sercu, ako hočemo Bogu dopasti in večno zveličani biti. Terdno tedaj in nedvomno verujmo vse, kar je Bog razodel, zakaj:

1. Bog je večna, nezmotljiva resnica: on ne more goljufati. Sveto pismo zmed božjih popolnost skoraj naj bolj povelečuje božjo neskončno resničnost. Kraljevi prerok David pravi: „Gospod! tvoje besede so uterjene na resnico“. (Ps. 118, 160.). Sv. Paul piše: „Bog je resničen“. (Rimlj. 3, 4.). Ako se toraj že na besedo poštenega moža zanesemo, koliko bolj moramo še le Bogu verjeti in mu zaupati. Zatoraj pravi sv. Janez: „Ako človeško pričevanje sprejemamo, je pričevanje božje večje“. (I. Jan. 5, 9.). Vsi ponižni tedaj podveržimo svojo pamet božji besedi, vsi ponižni verujmo božjemu razodenju. To je najlepši dar, ktereга zamoremo darovati neskončno resničnemu Bogu, ki tudi tirja od nas ta dar.

2. Bog je neskončna modrost: on ne more goljufan biti. Akoravno so nam skrivnosti naše svete vere nezapopadljive, akoravno presegajo naš um in našo zastopnost, vendar so le vse bolj gotove in resnične, kakor vse druge reči, od kterih resničnosti se prepričujemo s svojimi čutki in s pravili svoje pameti. „Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle“, pravi

Jezus, božji Sin. (Mat. 24 35.). Bog bi čudopoln ne bil, ako bi v njem ne počivale skrivnosti vse več, kakor bi jih vsi angelji in ljudje skupaj zapopasti zamogli; ravno zato vtegne te skrivnostne resnice tudi razodeti, kader in kakor le on sam hoče: On je Gospod. In kader jih razodeva, ali se mar zamore zmotiti? in ali mar zamore kdo njega v zmoto pripraviti in goljufati? Pregrešil bi se, kdor bi kaj takega mislil od Boga!

3. Bog je neskončna dobrota: on noče goljufati. Bog ki je neskončno dobrotljiv, nam ne more nič hudega želei, temveč nam le dobro, nam le srečo želi; ravno zavoljo tega ne more drugači z nami ravnati, kakor le odkritoserčno. In Bog je tudi res svoje razodenja zastavil na tako terdno podlago verjetnosti in verljivosti, da razodetih božjih resnic nobena človeška pamet ne more v dvom pripraviti in tajiti, ako ni človek že ves slep na svoji duši in ves hudovoljen.

Zdaj veste, zakaj moramo verovati v Boga in resnice od Boga razodete. Verovati moramo, ker nam je vse te resnice Bog razodel, ki je neskončno resničen, neskončno moder in neskončno dobrotljiv, in toraj noče goljufati, ne more goljufati, in tudi ne more goljufan biti.

Naj vam zdaj tudi še povem:

II. Kako se moramo vaditi v veri?

Ljubi kristijan! ako hočeš zmerom terdnejši in močnejši prihajati v sveti veri,

1. Prosi Očeta svitlobe, da ti vnema in množi luč svete vere v tvojem sercu, da bo vedno svitlejši in svitlejši gorela v njem. Sveta vera je tako poseben dar božji, da je vsa natora z vsemi svojimi močmi doseči ni v stanu. Tako v začetek kakor tudi v spolnenje svete vere je neobhodno potrebno, da milost božja pamet razsvetljuje in voljo nagiba k verovanju. Moli tedaj z aposteljni, rekoč: „Gospod! pomnoži nam vero“; (Luk. 17, 5.) ali pa z možem, ki je svojega sina, obsedenega od hudega duha, pripeljal k Jezusu, in mu rekel: „Verujem Gospod! pomagaj moji neveri“. (Mark. 9, 23.) Tem svitlejši ko bo luč svete vere gorela v tvojem sercu, tem varniši boš hodil po potu proti večnemu življenju, in tem lažje boš zapazil vse nevarnosti, ktere zalezujejo tvojo dušo.

2. Prevdarjaj večkrat s podučjenja željnim, ponižnim srcem vse spričeje in dokazovanja, ktere

dokazujejo, da vso vero zasluži božje razodenje. Taki spričleji so:

a) Resnice naše svete vere presegajo sicer našo pamet, vendar pa nikdar niso zoper pravila zdrave pameti.

b) Resnice naše svete vere so svete že same ob sebi, pa k svetosti napeljujejo tudi tiste, ki po njih obravnavajo svoje življenje.

c) Resnice naše sv. vere so revni ribiči razoznawali po vsem svetu, in ljudstva so jih dragovoljno sprejemale, dasiravno so djanju in ravnanju posvetnih ljudi kar naravnost nasproti.

d) Resnice naše svete vere so se tem dalj širile po svetu, tem hujši ko so se neverniki zoper nje bojevali, tem hujši ko so jih neverniki zatirali, in tem hujši ko so jih preganjali posvetni modrijani.

e) Za resnico naše svete vere je tisuč in tisuč mučencev in mučenic vsake starosti in vsakega stanu rado svoje življenje darovalo, in z svojo lastno kervjo zanjo pričevalo.

f) Resnico naše svete vere je Bog poterdil s tisuč in tisuč čudeži. „Ako meni počete verjeti, verjemite delom“, je rekel Jezus Judom. (Jan. 10, 38.) In ti čudeži v naši sveti cerkvi nikoli ne jenjajo, kar je očitna priča, da sveta katoliška vera je iz Boga, je božja.

Kdor vse te spričleje in dokazovanja za verjetnost naše sv. vere večkrat in pridno prevdarja sam med seboj, mora se prepričati, da se vse resnice, ktere sveta katoliška cerkev verovati ukaže, zares od Boga razodete, in tedaj resnične. Brez božje posebne pomoči bi bila keršanska cerkev in katoliška vera že davno razpadla, kakor razpadajo druge človeške dela. Ker pa sveta cerkev in sveta vera terdno stoji, kar brez vse skerbi zastavlja svoj dušni pokoj na skalo sv. vere!

3 Podverzi sveti veri svojo voljo. Vera katoliškega kristjana ima dvojno podslombo: eno v pameti, ktera razodeto resnico veruje, drugo v volji, ktera se pameti vda v ozir verskih resnic. Sv. Avguštin pravi: „Nobeden ne veruje, razun tisti, kteri voljo ima za verovanje“. Ako je pa človek po svoji pameti od resnice svete vere prepričan, s svojo voljo pa se vstavlja spoznavanju svete vere, s tim na znanje daje, da je hudoben in terdovraten; in kdor noče verovati poprej, prejden ga očitni čudeži si-

lijo, da mora verovati, s tim pričakuje, da bi mu došla taka vera, kakoršno imajo hudi duhovi; zakaj hudi duhovi po spričevanju sv. Tomaža verujejo vse razodete resnice, ker jih njih natorna bistroumnost sili, da morajo verovati; pa ravno zavoljo tega njihova vera ni niti čeznatorna, niti zasluživna, niti radovoljna.

4. Živi natanjéno po zapovedih svete vere. Kakor luč nima svojega začetka v olju, temveč jo olje le redi in ohranja, da ne ugasne; ravno tako se tudi vera ne izbaja iz dobrih del; pri vsem tem pa le vendar dobre dela vero oživljajo, ohranjajo in množijo. Čistost serca, dobra vest, keršansko življenje neizrečeno veliko pripomorejo v ohranjenje in pomnoženje svete vere. Z dobrimi deli in lepim zaderžanjem moraš pokazati, kako živa in kako delavna da je tvoja vera: „Vera brez del je mrtva“. (Jak. 2, 26.). Kaj bi pomagalo, pravo vero sicer imeti, po neversko pa živeti? Sama vera brez keršanskega življenja bi te ne zveličala. Ako vera pri tebi nima toliko uspeha, da bi prevzela in posvetila tvoje zaderžanje, pripeljala te bo le v tem težejo odgovornost na sodbi in v tem globokeje pogubljenje.

5. Obujaj pogostoma djanja vere, in sicer čeznatorne, ter take, s katerimi svojo pamet popolnoma Bogu in božjim resnicam pod veržeš, akoravno ne zapopadeš vseh razodetih resnic, ker le take čeznatorne djanja so zasluživne pred Bogom. Take djanja obudi: a) kader moliš —; b) kader svete zakramente prejemaš —; c) ob skušnjavah —; d) ob terpljenju in nadlogah —; e) v boleznih in smertni nevarnosti.

6. Od sebe odbijaj vse nepotrebni strah in vse dvome v ozir verskih resnic. Naj varniša in najkrajša pot, znebiti se takih skušnjav, je ta, da se kristjan ogiba skušnjavca, kateri ga hoče ob vero pripraviti, in da ga ne posluša. Naj si bodo skušnjave zoper vero tudi še tako hude, ne preiskuj na dolgo in na široko, kako da zamore biti to in uno, ampak kar ročno od sebe odbijaj vse take misli, in boš pokoj imel. Ako tega ne storiš, boš ves omahljiv in zmoten postal, namesto da bi dobil tem večje spoznanje v ozir verskih resnic. Bog včasih dopusti, da imajo najpobožniši ljudje najmočnejše in najhujše skušnjave zoper sveto vero, da jih s tim poskuša in v dobrem in popolnosti vterduje: v takih skušnjavah pa pobožni ljudje prav pogostoma obujajo djanje vere. Nad njimi se tudi ti razgleduj, ljuba keršanska duša! in kader te hudi duh v ozir svete vere naj hujši napada, se mu nikakor ne vdaj, marveč reci: „Verujem vse brez razločka, kar sv. katoliška cerkev verovati ukazuje: trdno verujem in nedvomljivo vse, kar je Bog razodel. Pripravljen sem, z marterniki svete cerkve svoje življenje darovati za vsako resnico svete rimsko-katoliške cerkve“. Amen.

Pridiga za 2. povelikonočno nedeljo.

(Jezus je dobri pastir; gov. M. H.)

„Jaz sem dobri pastir. (Jan. 10, 11.)

V v o d.

Judovska dežela je v starodavnih časih posebno po svojih lepih rodovitnih pašah slovela, — nar večje blago njenih prebivalcev so bile čede ovec in govedine. Zato je pri Judih pastirska služba bila imenitna, pa tudi nevarna; pastir je moral svoje čede zoper ropачne ljudi in divjo zverino braniti in svoje življenje postavljati za nje. V svetem pismu starega zakona večkrat beremo, da so narbogatejši Judje svoje čede prepustili svojim sinom in hčeram, naj jih oni pasejo. Sinovi in hčere morajo gotovo posebno in naj bolj skrbeti, da je živina dobro pašo imela in ni od volka ali druge zverine terpela škode.

Od te deželne navade si povzema Gospod Jezus današnjo priliko in pravi: Jaz sem dobri pastir.

Kristjani! premišljajmo in glejmo, kako lepo in po vsi pravici, da se Jezusu spodobi ime dobrega pastirja. Jezus je pastir — mi njegove ovčice; zatoraj le radi in zvesto poslušajte!

Razlaga.

Jezus je dobri pastir, njegove ovce smo mi, njegova čreda je ves rod človeški.

1. Jezus je pastir, pa tudi gospod svojih ovčic. Mi smo ovčice, ki smo lastnina našega pastirja. Po njem je človek ustvarjen, in ko je bil po grehu svojega Gospoda zapustil in hu-

diču v oblast se dal, nas je Sin božji prikupil s svojo sveto kervijo. On je dal življenje za svoje ovčice. Kako pa je mogel Sin božji svoje življenje dati? Glej, Sin božji je človek postal, bil nam je podoben v vsem razun greha, in svojo nedolžno sveto življenje je dal za nas, za ceno naših grehov. Mi smo toraj prav ovčice Jezusove, za drago ceno njegovega življenja prikupljene! O kristjan! ali si že enkrat prav premislil in in pretuhtal svojo neskončno srečo, da si ti ovčica Jezusova? O kako neizrekljivo te mora tvoj Gospod in pastir ljubiti in za vred imeti, ker te je tako drago božji Sin prikupil! kako imenitna mora tvoja duša biti! Ti pa svojo neumerljivo dušo tako malo obrajšaš in za vred imaš, tebi je tvoja duša za vsaki nečimurni greh na prodaj!

2. „Jaz sem dobri pastir, pravi Jezus, in poznam svoje ovce“. Kristjani! ta je velika in imenitna beseda! Jezus pozna svoje ovce. Ja! Jezus pozna svoje, on nas pozna, kakšni da smo; on pozna in ve, kaj je dobrega v nas in kaj slabega, naše misli in želje, naše slabosti in potrebe, naše prizadevanje in vojskovanje; on ve, kaj zamoremo in kaj storimo. Ako pa dobri pastir nas pozna in znotrajno serce naše, zamore nam tudi pomagati, po potrebah naših — nam bo tudi svoje pomoči in gnade dodelil, da zamoremo v posebnih okoljščinah svojih biti zveste ovčice njegove.

O zaupajmo v dobrega pastirja nebeškega, in bogajmo njegovo besedo, in vse, kar se na poti skoz to življenje težkega in žalega nam prigodi, izšlo nam bo v zveličanje!

3. „Jaz poznam ovce svoje, in moje poznajo mene“. „Jaz jih kličem pri imenu in grejo za menoj, ker moj glas poznajo“. Kader pastir med svojo čedo stoji in svoj glas vzdigne, povzdignejo ovčice svoje glavice, zakaj one poznajo glas njegov, in so navajane hoditi za njim, kamur da pastir hoče. Tako je dobrim ovčicam Jezusovim, poštenim kristjanom, dobro znan in ljub glas Jezusov, sladka beseda svetega evangelja; nikoli se ne naveličajo, poslušati in v svojem sercu premišljevatii jo. Že v žlahtni mladosti, že iz ljubih ust ateja in mamesmo slišali to sladko besedo Jezusovo, in koliko se ti oznanuje vsako nedeljo in vsak praznik skoz vse leto; ali, da se je ne naveličaš, in vselej se ti zde lepša, jasnija, in slajša? In ako ti Jezus oznanuje: „Zveličani so ubogi v duhu, zveličani so krotki, zveličani so žejni pravice, zveličani so usmiljeni, zveličani so mirni, zveličani so ti, ki so mirnega serca, zveličani, ki so zavoljo pravice preganjani“ — je ta beseda ti dobro znana, ali kaderkoli jo slišiš, si bolj prepričan, kako lepa in rešnična da je. Pa tudi, kader ti Jezus oznanuje: „Kdor hoče za menoj priti, naj zataji sam sebe, naj vzame svoj križ na se in

hodi za menoj“. „Enkrat bo tudi služabnik moj tam, kjer sem jaz“, tudi ta beseda je dobri ovčici znana in pohlevno si zadene svoj križ, in ga za ljubo ima, ker upa tako vekomaj pri Jezusu biti. O srečne ovčice, ktere glas Jezusov poznajo in hodijo za njim, zakaj

4. „Moje ovčice, pravi Jezus, hodijo za menoj, in jih vodim na dobro pašo, in dajem jim življenje in obilnost“. Tam je dobra paša, kamur Jezus svoje ovčice vodi. Kader se sin svoji meseni želji in hudemu zapeljevanju uda, po nesramni razuzdanosti čast in zdravje zapravi; kader deklica svojo nedolžnost proda, in se za vse življenje zapeljana, zaničevano in zapuščeno vidi, kader mož ženi, žena možu zvestobo prelomi, in mir in zastopnost in žegen zakonski za vselej proda — o to ni tista paša, kamur Jezus svoje ovčice kliče! Pa glej poštene deklice, ki imajo Boga in nedolžnost v sercu, sramožljivost v obličju, spodobnost, prijaznost in ponižnost v zadržanju; glej poštene mladenče, ki so pobožnega serca, pokorni starišem, čisti na duši in telesu, marljivi, zmerni, sramožljivi v djanju in govorjenju! In kader si čisti mladenec nedolžno deklico izvoli, ž njo pred altarjem obljubo večne ljubezni in zvestobe menja, in oba z ene duše in enega serca za svojo hišo skerbita, otročiče svoje v strahu božjem gojita, in Bogu pohlevno služita — glej taki mladenči, take deklice, taki zakonski so dobre ovčice, ktere Jezus vodi na pašo svojo, in za njim hodijo, jim cveti časna in večna sreča, mir, zadovoljnost, in čaka veselje in obilnost.

Kader človek ne pozna večega blaga, ko posvetno blago, in za njim se goni z vso močjo; kader vkup spravlja noč in dan, in bližnjega opravlja, goljufuje in dere, kjer le more; kader mu je posvetni mamon ljubše ko vse na svetu, in mila prošnja in solze revnega brata nič ne zamorejo čez njega; kader je njegovo serce, vsa njegova misel le pri blagu; o povejte, ali je to tista paša, kamur Jezus svoje ovčice kliče? ali more tak enkrat obilnost in veselje pri Jezusu upati? Pa glej! druge, ki se pošteno trudijo za ljubi krubek, in hvaležno uživajo, kar jim pridna roka pridelala, ki se trudijo za svojo hišo, svoje otroke lepo zrediti, jih kaj pridnega učiti, ki se trudijo in od svojega pridelka tudi potrebnemu bratu radi delijo in pomagajo; glej druge, ki se trudijo za posvetne potrebe in kar vsak človek mora imeti k telesnemu življenju; pa zraven in najprej skerbijo za živež svoje duše, za zdrav nauk in gnado božjo, ki si prizadevajo, Boga hvaliti, moliti, njegovo zapoved in postavo njegove cerkve spolnovati, ki si prizadevajo, obogateti na lepih čednostih in dobrih delih — glej! ti hodijo na dobrih pašah Jezusovih, si nabirajo ljubezen in spoštovanje svojega bližnjega, sladki mir svoje vesti in obilno plačilo v nebesih.

Kader človek ne mara za Boga, ne za njegovo zapoved, kader ne misli na večnost in ne skerbi za njo, kader terdovraten, nepopoljšan, neveren, brez upanja, brez mile prošnje v cvetu svojih grehov in v hudobiji svojo dušo izdihne: o povejte, ali je dobra paša bila, po kateri je hodil? Ali sta greh in večna smert dobra pastirja, ki sta ga vodila? Pa glej! poštene duše, ki so svojo nedolžnost in gnado božjo ohranile; popoljšane, ki so od Boga odpuščenje svojih grehov dobili; glej vse verne in pobožne, ki si vse svoje dni prizadevajo, Bogu dopasti, se popoljšati in v dobrem rasti — glej te so ovčice, ki na paši Jezusovi hodijo, ki njegov glas poslušajo in storijo, kakor dobri pastir ukazuje.

S k l e p.

O nebeški, dobri pastir Jezus! mi smo tvoje ovčice, s svojo kervijo si kupil nas; ti poznaš nas in potrebe naše. Daj nam razsvitljenje, da bomo tudi mi tebe prav spoznali, tvoji glas bogali in hodili za teboj na dobro pašo poštenega, pravičnega, pobožnega življenja. Daj nam veselje in obilnost v večnem kraljestvu tvojem; daj nam večno vesele paše na svojih nebeških višavah! Amen.

Pridiga za 3. povelikonočno nedeljo.

(Veselje budobnih in žalost pravičnih na tem svetu; gov. L. T.)

„Resnično, resnično vam povem, da bote jokali in žalovali, svet pa se bo veselil; vi bote žalovali, ali vaša žalost se bo v veselje spreobrnila. (Jan. 16, 20)

V v o d.

Vse, kar na svetu živi, le samo en čas terpi; veselje se v žalost, žalost zopet v veselje spreminja. — Ziti se in spet ločiti je naše življenje na tem preminljivem svetu. — Starši se komaj

svojega deteta prav razveselijo, že ljubeznjivega deteta k pogrebu nesó, in njih mile solze njegovega pokopa zeleni bribec pomakajo. — Otroci očeta in mater še le prav spoznajo in prav spoštovati začnó, kar jih pobere neusmiljena smert: na njih pokopališča zeleno travico hvaležnosti solze točijo, večni pokoj pa njih dušam želijo. — Komaj se priyatli spoznajo, odpró eden drugemu svoje serce: hitro jih loči vsegamogočna roka, te na levo, une na desno roko — hudobne zaverže v pekel, pravične pa vzeme v nebo. — Duhovni pastirji vzamejo v svojo skerb verne ovčice, jih učijo, jim delijo duhovni kruh življenja večnega; ali v kratkem jih zapustijo, vzamejo od njih slovo, kakor Jezus, ki je svojim apostelnom rekel: „Še malo, in me več ne bote videli —; ker grem k Očetu“. Tako pišejo slavni naš škof Slomšek. Ta resnica, da se vse spreminja na svetu, je sicer žalostna, pa ne za vse. Žalostna je za grešnika, ki se mu je tukaj dobro godilo, ter mu veselje kali, ker ve, da ne bo zmerom terpela njegova sreča; veselja in tolažepolna pa je za pravičnega, kader je v terpljenju, ker mu pravi, da tudi njegovo terpljenje ne bo vedno terpelo, temoč se mu v veselje spremenilo kakor apostelnom, katerim Jezus v današnjem sv. evangelju pravi: „Resnično, resnično vam povem, da bote jokali in žalovali; svet pa se bo veselil; vi bote žalovali, ali vaša žalost se bo v veselje spreobrnila“. Premišljujmo tudi mi danes to resnico, da namreč veselje grešnikov in žalost pravičnih le malo časa terpi. Poslušajte!

Razlaga.

1. Bog je neskončno pravičen, plačuje vse dobro in kaznuje vse hudo na tanko, kakor si kdo zasluži. Tako nas sv. vera uči. Če se pa na svetu enmalo okrog sebe oziramo, najdemo, da je pogostoma ravno narobe: Hudobnemu, ki greh na greh naklada, se dobro godi; pravičen pa, ki ves čas življenja pošteno živi, večkrat tudi v najpotrebnišem pomanjkanja terpi. Rimski cesar Neron je bil hudobnež, da takega še ni zemlja nosila. Že sam ni vedel, kaj bi storil, da bi bilo bolj zlovoljno in nečloveško. Ker kristjanom ni imel nič očitati, zažgal je mesto Rim, in se med silnim ognjem prepevaje po strehi svojega poslopja sprehajal, potem pa kristjane požiga obdolžil, ter loviti ukazal, jih divjim zverinam metati, da so žive raztergale, ali pa v smolene žakle (plahte) zašiti in zažgati, in med to grozovito svečavo se je za kratek čas sem ter tje vozil. Tak trinog je, da mu ga ni bilo para, in vendar se mu je dobro godilo in je bogastvo imel, da si je grad izzidal iz

čistega zlata. Vse stene so bile s koravdami vložene, strop s slonovo kostjo in dragimi biseri. Tako veličastnega poslopja ni bilo kmalo viditi! — Cesar Kaligula je že v drugem letu 18 milijonov tolarjev pognal. Naj dražje sladčice celega znanega sveta so bile pri njem vsak dan na mizi. V barki se je vozil, ki je bila vsa iz drage cedrovine iztesana, z dragimi kamenci vložena. Na njej pa je bilo ne le veliko prekrasnih poslopij, ampak clo vert zasajen, na katerem so sadne drevesa in vinske terte veselo rastle. Cele gore je razmetal, doline zravnal in morje zasipal, da bi gradove zidal s kervavimi žuli svojih podložnih. Bil je zatiravec ljudi, in vendar je pozemeljsko srečo v obilnosti vžival. Oh koliko lepih denarjev je on tako rekoč v vodo pometal in v blato pomandral, s kterimi bi bilo lahko brez števila ljudi veliko let pošteno živelo. — Taka se je godila o njegovem času in se godi še dandanašni. Marsikteri bogatin postopaje premišljuje, kako bi si dolgi čas pregnal, hodi iz ene dobre volje na drugo, in se vsak dan imenitno gosti, ko med tem vbogi terpin dela od jutra do terde noči, da se mu curkoma znoj iz čela cedi, in se vendar zgodi, da v njegovi hiši večkrat še črnega kruha ni. — Bogatin hudobno živi, in se mu vendar nič ne zgodi, denar mu že iz zadrege pomaga; nasproti pa se je že večkrat namerilo, da je bil vbožec po krivim obdolžen, z ječo pokorjen, ali clo nedolžno umorjen. — Tu v revni koči pošteni ljudje bivajo, ki radi molijo in pošteno živé, vendar pa jih še ena nesreča ne zapusti, že jih druga lovi. Ob edino kravo so prišli, in par prešičkov, ki jih za prodaj redé, jim ob enem pogine, da jim drugega ne ostane, ko jok in tarnanje, kako da Bog ravno njih tako hudo obiskuje, ko je med tem bogatin sosed vedno srečen, dasiravno hudobno in brezbožno živi in mu za Boga in cerkev ni dosti mar. To ti je ravno tako, kakor bi Bog svoje terdovratne hlapce naj bolj plačeval, svojim zvestim otrokom pa nič ne privoščil. — Ni čuda toraj, da včasih tudi pobožni kristjani malosereni postanejo in mislijo, da je Bog nanje pozabil, kader pri vsi svoji pobožnosti skoraj glada umirajo, ko med tem hudobni časno srečo obilno vživajo. V glavo jim ne gre, kako da Bog, ki je vendar neskončno pravičen, svoje zveste služabnike tako hudo obiskuje. Grešnike pa tako bogato obdaruje. Že prerok Jeremija si je nad tem glavo belil in vprašal: „Kako da brezbožnim vse po volji gre? Vsem se dobro godi, ki greh delajo in hudobijo doprinašajo!“ (Jerem. 12, 1.) In pobožni kralj David se čudi in pravi: „Glej, grešniki so, in vsega na svetu imajo zadosti in bogastva na kupe“. (Ps. 72.). Clo bistrournemu cerkvenemu učeniku, sv. Avguštinu, ne gre v glavo, kako da pobožen terpi in se hudoben veseli, in pravi, da je to štrana, ki se ne da razmotati, in pretežavno se mu zdi obedvojno skupej striniti, da namreč Bog, če je pravičen, brezbožnega ne kaznuje, in da, če je dobrotljiv, dopušča, da se pobožnemu hudo godi. Ravno to so

neverniki prvim kristjanom očitali, ter rekli: „Kakšen je Bog, ki mu služite? Je mar pravičen in dobrotljiv? Vsi ste vbožni in revni, preganjajo vas iz mesta do mesta, grozovito vas mučijo in terpinčijo in z vami ravnaajo, kakor bi ljudje ne bili: Je li vaš Bog slep, da tega ne vidi, ali pa vas je pozabil, da se za vas ne poskusi? Ali vam pomagati noče ali pa ne more: če vam ne more, tako ni Bog; če vam pa noče, je neusmiljen in mu zastoj služite!“ — Na zadnje še Jezus sam po današnjem sv. evangelju govori in pravi: „Vi bote jokali in žalovali, svet pa se bo veselil“, in apostelj njegov poterdjuje: „Vsi, ki hočejo v Kristusu bogaboječe živeti, bodo preganjanje terpeli“. — Če vse to prevdarjamo in premišljujemo, vtegnili bi hudobnim prav dati, če hudobno ravnaajo, ker njim v njih hudobiji sreča cveti, pravične pa neumneže zvati da pošteno živé, in le vendar terpé. — Toda počasi, da se ne pregrešimo in da ne preklinjamo.

2. Bog je sicer neskončno pravičen, ki vse dobro plačuje in hudo kaznuje, na tanko po zasluženji; toda ne vselej že v tem življenji, tam na unem svetu še le se bo vse poravnalo, ter se božja pravica popolnoma razkazala. Naj se tudi hudobnežu tukaj dobro godi, njegova sreča vendar le malo časa terpi. Naj bi tudi 80 let vse pozemeljske dobrôte vžival, kaj je 80 let proti večnosti? Še toliko ne, ko kapljica vode proti nezmernemu morju! Ta mervica časa preteče in vse je drugači, vse se mu spremeni. — Kraj Nabuhodonozor je vkaazal 60 komolcev visoko zlato podobo postaviti in je zapovedal: „Kakor trobentin glas zaslišite, pokleknite in zlato podobo molite. Kdor pa ne poklekne in je ne moli, bo veržen nevtegoma v razbeljeno peč“. Trobenta zabučí, in vsi ljudje pokleknejo in zlato podobo molijo, le trije bogaboječi mladenči Ananija, Mizaél in Azarija je niso molili. Pred kralja jih vlečejo in jim reče: „Je res, da vi zlate podobe ne molite? Berž, ko zaslišite glas trobent, pokleknite in je molite. Če ne, bote nevtegoma verženi v ognjenico, in kdo je Bog, da bi vas otel iz moje roke?“ Pa mladenči ga ne vbogajo in pravijo: „Tvojih bogov ne častimo in tvoje podobe ne molimo“. Nabuhodonozor, ves serdit, ukaže peč sedemkrat hujši zakuriti, kot drugokrat. Naj močnejšim možem pa reče mladenče zvezati in jih v peč vreči. Peč je bila tako razbeljena, da je iz nje švigajoči plamen može zadušil, ki so mladenče vanjo vergli. Z Azarijem in njegovima tovaršema je bil pa angel Gospodov stopil v peč, in je plamen iz peči plal. V sredi peči je hladno storil, kakor pihljanje sape ob rosi. Ogenj se jih kar dotaknil ni, le vezi je odžgal, s kterimi so bili zvezani. Mladenči so pa kakor iz enih ust Boga častili, poveličevali in hvalili v razbeljeni peči. — Velika je bila oblast Nabuhodonozorjeva, ki je ljudem svojevoljno postave dajal, pa kako dolgo je terpela? Le toliko časa, dokler ga božja roka

ni zadela: Veliko je bilo njegovo veličastvo, pa kako naglo je bilo po njem! Malo časa preteče, in kakor divja zverina se po štirih plazi in travo žveči. — Neusmiljeno je kralj Antioh Jude zatiral, ter silil po Mozesovi postavi prepovedano svinino jesti, in če jesti niso hotli, jih je neusmiljeno preganjal in prestrašno moril. Pa le malo časa je minulo, in oblast mu je vzeta in vsa pozemljiska sreča ga zapusti. Strašna bolezen se ga loti, živega so červi jedli in prestrašne smerti je umerl. — Oh, kako nestanovitna je tedaj sreča grešnikov! „Še en malo, pravi David, in grešnika ni več; njegovo mesto iščeš in ga ne najdeš. Videl sem brezbožnega visokega in povišanega ko Libanske cedre, in sem memo šel, in ni ga več bilo, iskal sem ga, pa ni bilo več najti mesta njegovega“. (Ps. 36.) „Naglo se posušijo (brezbožni), kakor seno, in hitro zvenejo, kakor zelen zel“. (Ps.) Posvetna sreča, to so kratke sanje, se človek zbudi, je nič več ni. Pride smert, ki človeka vedno zalezuje, in od vseh pozemljiskih dobrot mu le ene ne pusti. Gorje mu, če je na tem svetu le za časno srečo tekal, posvetnega veselja iskal, in le pozemljisko bogastvo si nabiral, na nebeške zaklade, čednosti in dobre dela pa pozabil, v grehih umerl in s praznimi rokami v večnost prišel! — „Prestrašen stan je stan pregrehe, večna poguba mu je za petami“, govori sv. Avgustin. — Bil je bogat mož, kateri se je oblačil v škerlat in tančico, in se je vsak dan imenitno gostil. Bil je pa tudi vbožec po imenu Lazar, kateri je ležal pred njegovimi vrati poln ran, in se je želel nasititi z drobtincami, ktere so padale od mize bogatega, in mu jih ni nikdo dal; le psi so hodili in mu rane lizali. Prigodilo se je pa, da je umerl ubožec in je bil nesen od angelov v naročje Abrahamovo. Umerl je pa tudi bogatin, in je bil v pekel pokopan. Ko je bil v terpljenji, povzdignil je svoje oči in je videl od dalječ Abrahama, in Lazarja v njegovem naročji. Tedaj je vpil in rekel: „Oče Abraham! usmili se me, in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega persta v vodo, in ohladi moj jezik, ker grozovito terpim v tem plamenu“. Abraham pa mu je rekel: „Sin! pomisli, da si prejel dobro v svojem življenji in ravno tako Lazar hudo; zdaj pa je ta oveseljen, ti pa terpiš. Med nami in med vami je velik prepad postavljen, da nobeden ne more od tod k vam, ne od ondod sem k nam priti“.

S k l e p.

Zdaj pa vprašam, kristjan moj ljubi! ki pošteno živiš in vendar le veliko terpiš in se ti hudo godi, ali bi ti mar menjal z hudobnimi na

unem svetu, in naj bi bili tukaj na zemlji še v toliki sreči živeli. Obljubim da ne! Nikar jim tedaj njih sreče ne oponašaj, in ne žaluj, če tukaj tudi revno živiš, in pod težo svojih križev omaguješ. Glej, sreča hudobnih ni stanovitna, zdaj je in zdaj je ni; pa tudi tvoje terpljenje le malo časa terpi. Blagor ti, ako srečno v gnadi božji ta svet zapustiš, vsega tvojega terpljenja bo, ko bi trenil, za vekomaj konec, in odperle se ti bodo vrata večnega veselja v svetih nebesih. Ondi ti ne bo žal, ako si tukaj terpel. Ondi je zdaj sv. Peter svojega križa vesel, na katerem je umerl, sv. Pavl meča, s katerim je bil ob glavo djan, sv. Lovrenc roša, na katerem so živega pekli, sv. Katarina kolesa, s katerim so jo tretji hotli. Vesele so vboge sirote svoje nekdanje revščine, ki so jo z voljo prenašale, in zapuščene vidove zaničevanja in preganjanja, ki so ga iz ljubezni do Boga preterpele. Tudi ti boš svojega križa vesel, ki ga zdaj z voljo za Kristusom nosiš; in veseli se: teži ko je tvoj križ, tem večje bo tudi tvoje plačilo, tem slajše veselje v nebesih. — Boljši je tedaj tukaj s pravičnimi žalovati, in se tam z izvoljenimi veseliti, kakor pa tukaj z grešniki se veseliti, in tamkej ž njimi vred vekomaj žalovati. — „Veliko rajši hočem naj manjši biti v hiši mojega (Gospoda) Boga, kakor pa stanovati v šotorih grešnikov!“ (Ps. 83,) Tako si je izvolil nekda pobožni mož, in dobro je izvolil. Tudi ti si to izberi, o kristjan! in večno srečen boš. Amen.

Pridiga za 4. povelikonočno nedeljo.

(Misli o spomladanskem času; gov. J. N.)

„Ker sem vam to govoril, napolnila je žalost vaše serce“. Jan. 16, 6.

V v o d

Kako pa je pač vse živo in veselo tam pod milim nebom. Vse je zeleno, vse v cvetju. Trava iz tal gomezla, zeljšča klijejo iz zemlje, cvetlice livade pokrivajo, drevje se je obleklo v zelenje in cvetje. Na polju in po košenicah, po vertih in gozdih je vse

prenovljeno, vse pomlajeno. Drobne ptičice prijazno žvergolé pod jasnim nebom, hitre ribice radostno švigajo sem ter tje po vodi, in druge živali veselo skačejo po zelenih tratah, cvetečih dobravah. To je zares veselje, kakoršnega ima ljuba spomlad, je veselje pomlajene nature. — Pa tudi človeku dobro dé to spomladno veselje, in vse polno pobožnih čutil in svetega veselja je njegovo serce, kader kak lep spomladni dan iz hiše pridši stopi pod milo nebo.

Toda, ljubi moji! v sredi pomladanskega veselja bi nas mogla vendar le tudi žalost nahajati, če se nazaj ozremo na pretekli zimski čas, ali pogledamo na sedanje spomladne dni. To se vam morda čudno zdi; da pa prav imam, vam bota poterdila:

Dva pogleda, eden I., ki ga bomo obrnili na pretekli, drugi II., ki ga bomo obrnili na sedanji čas.

Morda se pri tem omeči in vam vžali tudi vaše serce, da, kakor Jezus danes svojim učencem, bom tudi jaz vam reči zamogel: „Ker sem vam to govoril, napolnila je žalost vaše serce;“ poslušajte!

I. Pogled v minuloost.

Veseli ste, da je zima minula. Toda če si prav k sercu vzamete, kako nepridno ste živeli preteklo zimo, kako merzli in ledeni ste bili za službo božjo, kako veliko hudega in kako malo dobrega ste doprinesli, gotovo bi vam vaše spomladno veselje britka žalost zagrenila. Hudo vam dé, kader na spomlad zagledate, da vam je huda zima vso ozimino zamorila; ali bi se vam pa mar nič enako ne storilo, če bi prav pridno prevdarjali, koliko škodo je po mlačnosti in lenobi in drugih napakah terpela vaša duša?

Kaj menite, zakaj vas je Bog na svetu pustil tudi še pretečeno zimo? Lepo nam to sv. Pavl pove, rekoč: „Da bi spodobno hodili Bogu v vsem prijetni, rodovitni v vsakem dobrem delu, in rastoči v spoznanju božjem“. (Kolos. 1, 10.)

1. Rašti bi bili tedaj mogli v spoznanju božjem, ter pridno moliti, pobožne reči premišljevat, od svetih reči se pogovarjati, besedo božjo poslušati, dobre bukve brati, da bi bili po takem potu zmerom bolj in bolj spoznali Boga in njegovo sv. voljo. — Toda namesto, da bi molili, je masikdo le klel; namesto da bi premišljeval božje reči, duhtal je le pregrešne reči; namesto svetih pogovorov je imel le hudobne besede na jeziku; namesto, da bi bil pridno poslušal božjo besedo, se jej je, da je le mogel, odtegoval;

in za branje dobrih bukev še clo mnogim takim, ki brati znajo, ni bilo dosti mar. Povejte, ali ni to res žalostno?

Bolj in bolj spoznavši božjo voljo bi bili mogli tudi zatirati v sebi plevel slabih navad, ternje hudih strast, ravno kakor zatira huda zima ternje in osat in mnogo merčesov in golazen na njivi, da bi, kakor zemlja, tudi naša duša postala rodovitna za dobre dela. — Pa tudi s tim se ne moremo nič kaj prav pohvaliti. Marsikteri je zdaj o pomladanskem času ravno tako togoten, ravno tako nepoterpežljiv, ravno tako jezičen in lažnjiv, ravno tako tatinsk in nesramen, kakor je bil o minulem zimskem času; vse polno je še njegovo serce plevela slabih navad, vse polno merčesa hudih strast. Ali ni to žalostno?

2. Spodobno bili bi mogli hoditi, Bogu v vsem prijetni. Vsi smo hlapci in služabniki nebeškega Gospoda. Tolikanj imenitnemu Gospodu bi bili mogli pa tudi prav pridno, zvesto in z veseljem služiti, ter radi in z voljo spolnovati njegove povelja, deržati njegove zapovedi, ravnati se po njegovih postavah.

Toda kako malo jih je bilo, ki bi bili o preteklem zimskem času prav natanjčno spolnovali to svojo dolžnost; nasproti pa kako veliko bilo je nezvestih in lenih v božji službi! Ali ni to žalostno?

3. Rodovitni bili bi imeli biti v vsakem dobrem delu. Zemlja sicer o zimskem času ne rodi in sadu ne daje, temveč počiva in si rodovitnosti nabira za prihodno poletje. Naše serce pa je prečudna njiva, ter zmožna, vsaki čas, in tudi o merzli zimi zeleneti, cveteti, in roditi žlahen sad svetih čednost in dobrih del. Skerbeti bi bili tedaj imeli, da bi bile tedaj cvetele v našem sercu cvetlice ljube ponižnosti, vesele gorečnosti za vse dobro, cvetele in sad rodile v našem sercu žlahne rože duhovnih in telesnih del usmiljenja.

Toda kakor je spala natora o zimskem času, spal je tudi marsikteri med nami duhovno spanje pregrešne mlačnosti in lenobe; ja še več: ter ni le spal spanje mlačnosti in lenobe, ampak zraven si na vest naložil tudi še mnogo drugih težkih mlinskih kamnov, kakor na primero težki mlinski kamen napuha in ošabnosti, težki mlinski kamen lakomnosti in odertije, težki mlinski kamen nečistosti in nesramnosti, težki mlinski kamen zavida in nevošljivosti, težki mlinski kamen požrešnosti in pijanosti, težki mlinski kamen jeze in sovraštva, spod katerih se bo težko težko kdaj izkopal. Ali ni to žalostno?

II. Pogled v sedajnost.

Res je zdaj prenovljena vsa natora. Lepo jo je gledati vso v zelenju, vso v cvetju. Rad se tedaj sprehajam pod milim nebom. Toda le rade mi na misel pridejo vaše duše, kader se samši sprehajam po lepem polju ali zelenem logu, ali sred prijaznih vinskih goric, in me sred veselega stvarjenja žalost nahaja. Mislim si:

1. Glej! tam le uni vinograd, kako lepo zdaj že zeleni. Tudi tvoja občina je vinograd, vinograd Gospodov; je vinograd, ki ga je Bog Oče zasadil z lastno roko, Bog Sin polival z lastno kervjo, sv. Duh porosil in pomočil z nebeško roso svojih gnad. Po pravici pravi Gospod Bog: „Kaj bi bil zamogel še več storiti svojemu vinogradu, da bi mu že storil ne bil?“

Ljubi moji! vsi skupaj bi mogli obdelovati ta vinograd, ter ga lepo obrezovati, povezovati, okopavati, in tako oskerbovati, da bo žlahni sad dal ob svojem času, dal sladko grozdje za nebeško omizje, ter grozdje svetih čednost in dobrih del, grozdje resnične pokore, iz kterega se vino dobiva, ki ga svetniki in angeli preradi pijó po besedah sv. Bernarda, ki pravi: „Solze spokornikov so vino angelov“.

Ali v kakšnem stanu se nahaja ta duhovni vinograd? Drugi vinogradi so že pridno obdelani, obrezani, povezani in obkopani. Lepo že perjice odganjajo in grozdiče nastavljajo, ter rodovitno letno obetajo. — Kakšna pa je z vašo dušo? Oh te še marsikteri ni obrezal in potrebil iz nje divje obrastlike pregreh — te se ne dajo nič kaj rade privezati na terdno kolovje božje postave in cerkvenih zapoved. Same svoje bi rade bile; le rade zdivjajo, in namesto da bi zastavljale perje sv. čednost in grozdje dobrih del, zastavljajo le gluhe ali clo divje obrastlike, ki ne dajo ali nobenega sadu, ali pa le pust in neokusen sad, nad komur se Gospod sam pritoži rekoč: „Dobrega grozdja sem pričakoval, moj vinograd pa je obrodil le divje grozdje“. — Kaj pa bo na posled storil Gospod Bog s takim vinogradom? Sam nam pove po preroku Jezaiju (5, 5. 6.) rekoč: „Pokazal vam bom, kaj bom storil s svojim vinogradom: Plot mu bom proč vzel, da bo roparjem prepuščen; zid mu bom poderl, da bo razhojen. Pustega stati bom pustil, ter ga ne bom dal ne obrezovati, ne okopavati. Osat in ternje naj ga pokriva, in bom zapovedal oblakom, da ne smejo dežja nanj spuščati“. — Ali ni to žalostno?

2. In kader vidim drevesa tolikanj lepe in cveteče o svojem sprehodu, si spet mislim in pravim sam med seboj: „Tudi človeško dušo primerja sv. evangelje drevesu, katero bo posekano in v ogenj verženo, če dobrega sadu dalo ne bo“. Res, ljubi moji poslušavci! tudi vi ste drevesa; pa ne divjaki, kakor judi in neverniki, temveč žlahne sadne drevesa ste, zasajene v blagoslovljeno zemljo svete keršanskokatoliške cerkve, zasajene ob potoku (Ps. 1.), potoku sv. zakramentov, katerih oblaživna rosa vas poliva. Kje pa je sad, ktereга bi bili imeli davno že storiti? Oh, prav na vas se da obrniti Kristusova prilika, ki jo pripoveduje in pravi: „Nekdo je imel figovo drevo zasajeno v svojem vinogradu, in je prišel sadu na njem iskat, in ga ni našel. Rekel je pa gorniku: Glej! tri leta je, kar hodim iskat sadu na tem figovem drevesu, in ga ne najdem; posekaj ga tedaj! čemu še prostor jemlje? On pa je odgovoril in rekel: Gospod! še to leto ga pusti, da ga okopljem, in mu pognojim; če kje sad stori; če pa ne, ga boš potlej posekal“. (Luk. 13.)

Koliko je pač med vami takih figovih dreves, od katerih Bog že mnogo let pričakuje resničnega poboljšanja, in pravega keršanskega življenja. In ker ni zagledal ne tega ne unega, je morda že marsikterikrat zapovedal smerti, naj vas kot nerodovitne drevesa poseka, zakaj kristjan, ki po keršansko ne živi, ni vreden, da travo tlači. Toda vaši nebeški prijatli in vaši angeljvarhi so prosili, naj bi vas Gospod še en čas pustil na zemlji. Bog jih je uslišal. Kje pa je pričakovani sad? Kje je poboljšanje življenja, na spovedi že tolikokrat obljubljen? Kdaj se bodo začeli v djanju spolnovati storjeni dobri sklepi? Kdaj, kdaj bo to? Drevje po vertih zdaj vse zeleni in cveti, ter obeta mnogo sadu ob svojem času. Samo ljudje le radi obstajajo, kar so poprej bili, suhe, nerodovitne drevesa, ki ne ozelené. Bi se bilo mar čuditi, ko bi se že kar zdaj sekira zasadila na korenino, in bil na nagloma posekan ves ta nepridni les? Ali ni to žalostno?

3. Človeška duša primerja se v sv. evangelju tudi njivi, ki mora biti večkrat razorana (prekopana), ter z dobrim semenom, semenom besede božje obsejana, da obrodi trideseteren, šestdeseteren ali clo stoteren sad. (Luk. 8.) Če pa primerjate svoje terde in suhe serca z zelenimi in bogato žetev obetavnimi njivami in livadami prelepimi, ali se vam ne bo v serce vžalilo?

To morate vendar obstati, da so tudi najslabejše njive, če se dva ali trikrat preorjejo in pognojé, že pripravne za setev in tudi za žetev. Toda oh, koliko truda in prizadevanja je treba, preden se terda ledina grešnikovega serca predere in dovzetna stori za kako keršansko prigovarjanje? Koliko truda je treba, pijanca odvreniti od pijanosti, preklinjeavca odvaditi kletvine, nečistnika ozdraviti

od nečistosti! Njiva se le enkrat obseje, in kmalo začne zerno za zernom kaliti in veselo rasti. Kolikokrat pa se obseva vaše serce z najboljšim semenom, ter žlahnim semenom besede božje, in vendar noče nobeno zernice skaliti, nobeno pognati, nobeno rasti!

Iz enega samega zernica priraste včasih po 4, po 5, po, 6 in še več klasov, tako, da eno samo zernice da včasih tudi po sto-
sterni sad. Koliko čednost pa v vašem sercu oživi, kader besedo božjo zaslišite? Včasih tudi nobene! O pač vesel bi bil, ko bi na vsako dvanajsto ali trideseto pridigo vsaj ena keršanska čednost se vkoreninila, lepo ozelenela in veselo rastla!

Ali ne veljajo prav po pravici taki nerodovitni zemlji besede Pavlove, ki pravi: „Zemlja, ktera sicer dež pogostoma sprejema, pa nič ne rodi razun ternja in osata, je za zavreči, in blizo prekletstva, in požiganje bo njen konec“. (Hebr. 6.)

S k l e p.

Ljubi moji poslušavci! če si vse to prav pridno k sercu jemljete; če pogledate vesele vinograde, cvetoče drevje, in lepo polje, in si pri tem spomnite, da ste tudi vi vinograd; ter vinograd Gospodov, ki je pa ves razdjan; da ste drevesa nebeškega kraljestva, ki morda komaj kaj perja ali k večemu kak cvet nastaviijo; sadu pa nobenega ne rode; da ste njiva božja, na ktero Bog obilno rosi roso svojih gnad, ktera pa vsemu temu vkljub več ternja in osata rodi, kot žlahnega zernja svetih čednost in dobrih del; z eno besedo: če pomislite, da ste veliko hudega storili, veliko dobrega zamudili: če si, pravim, vse to prav živo k sercu vzamete, vendar bi res čudno bilo, če bi se vam vse pomladansko veselje ne skalilo, in bi vam žalost serca ne zalivala, nič manj kot aposteljnem, kterim je Gospod sam govoril rekoč: „Ker sem vam to govoril, je žalost napolnila vaše serca“.

Pri vsem tem žalovanju pa se le vendar ne morem braniti neke vesele misli. In ta misel je, da zamorete še popravljati in dostavljati, kar ste zamudili o pretečenem zimskem in tudi drugem času. In ravno k temu nas prav lepo priganja ljubi spomladanski čas, od kterega bi tudi res smeli reči: „Glej! zdaj je prijetni čas, zdaj je dan zveličanja!“ (II. Kor. 6.). Da, ker se zdaj križem in okrog vse prenavlja, vse iz nova zeleni in raste, hočemo se tudi prenoviti, ter iz nova ozeleneti in rasti v vsaki lepi čednosti, k čemur nas sv. Pavel vselej scer, vendar pa posebno zdaj lepo

opominja rekoč: „Prenovite svojega duha, in oblecite novega človeka“. (Filip. 4.).

Ljubi moji! če ste bili tedaj dosihmali pred božjim očesom razdjan vinograd, prizadevajte si zdaj vse, da popravite to napako. Če ste bili vele, nepridne drevesa, ki nobenega sadu niso dajale, skerbite, da bote posihmalo začeli novo, pobožno življenje. Če ste bili kamnita, nerodovita zemlja, na katero je nepridoma padlo seme božje besede, prav marljivi bodite, da bote od zdaj zanaprej s tim večim pridom poslušali pridige in keršanske nauke. In če do zdaj na vertu svoje duše še nobenega plevela niste zaterli, nobene slabe navade niste potrebili iz serca, nobene hude strasti zmagali, nobene hudobije poruvali: vsaj zdaj o veselem pomladanskem času to storite, ter se kar nevtegoma tega dela lotite; zakaj „glejte! zdaj je prijetni čas, zdaj je dan zveličanja!“ Amen.

Pridiga za 5. povelikonočo nedeljo.

(Od molitve. Gov. —f—.)

„Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal“. Jan. 16, 23.

V v o d.

Ako hočemo na tem svetu pobožno in bogaboječe živeti, in na unem svetu večno zveličanje doseči, nam je k temu neobhodno potrebna božja milost in pomoč. Pri vsem tem pa vendar le ne smemo misliti, da bo milost (gnada) božja sama že vse opravila, in da nam pri tem ni treba nič več ne delati za svoje življenje. Ako hočemo srečno doseči svoj cilj in konec, mora nas milost (gnada) božja podpirati, mi pa moramo z milostjo (gnado) božjo pridno delati. Ta naša sodelavnost z božjo milostjo (gnado) pa je težavna reč. Da tedaj svojo težavno nalogo in svoje trudapolno opravilo srečno dokončamo, moramo se pridno poslužiti v to po-

možnih pripomočkov. Eden naj izdatniših in vspešniših pripomočkov pa je molitev, katero nam usmiljeni Jezus v današnjem svetem evangelju tolikanj goreče priporoča, ter pravi med drugim svojim učencem in tudi nam vsem: „Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal“. Dovolite toraj, da vam danes od molitve kaj povem, in sicer:

1. zakaj moramo moliti? in

2. kako moramo moliti?

R a z l a g a.

1. Molitev je povzdigovanje svojega duha k Bogu; moliti se pravi, svojega duha povzdigovati k Bogu; molitev je pogovor z Bogom s tim namenom, da Boga častimo in hvalimo, ga za prejete dobrate zahvalimo, sprosimo od njega potrebnih dari za dušo in telo, ali odvernemo od sebe kako dušno ali telesno zlo. „Kdor rad moli, bo toraj tudi bogaboječe živel. „Kdor prav moliti zna, zna tudi prav živeti“, po pravici pravi sv. Avguštin. In tedaj tudi gotovo ne bo prav živel tisti kristijan, ki ali ne moli prav ali pa ne moli rad. — Mi pa, ljubi kristijani! radi radi molimo, ter ljubimo molitev, kakor lastno življenje, zakaj:

a) Bog sam nam je zapovedal moliti. Bog hoče, da ga mi, njegove stvari, spoznavamo in častimo kar pravega Boga in delivca vseh dobrot; lepši pa kakor s tim, da molimo, ne moremo na znanje dajati svoje podložnosti, s katero se podveržemo božjemu veličastvu in božji nezmerni dobroti. Zakaj molitev je, da z besedo sv. Tomaža Akvina povem, zmed vseh pobožnih vaj naj imenitniša. Z molitevjo na znanje dajemo, da v Boga verujemo, vanj upamo, od njega vse dobro pričakujemo. V molitvi zamoremo naj hitrejši Boga spoznati in njegovo veličastvo povelicevati, njegove pravičnosti se bati, in častiti njegovo neskončno svetost. Ravno zato je naš Zveličar zapovedal, da moramo neprenehoma moliti. (Luk. 18, 1.). In tudi njegov apostelj velevala pervim kristjanom in tudi nam: „Molite neprenehoma“. (I. Tes. 5, 17.). Vsi sveti in zvesti služabniki božji so bili terdne misli, da „se od Boga oddaljuje tisti, ki se ž njim ne edini v molitvi“, kakor pravi sveti Gregor Nisenski.

b) Moliti moramo, ker nam je molitev potrebna. Re-

ven in siromašk človek, ki nič nima in ničesar ne premore, mora vbogajme prositi in pri drugih ljudeh iskati pomoči. Pred Bogom pa smo vsi revne in siromaške stvari, ki sami ob sebi nič nimamo in ničesar ne premoremo, in smo zraven tega tudi še hudim skušnjavam izpostavljeni in mnogim nevarnostim, in smo povsod obdani od zvitih prekanjenih sovražnikov. Kdo bi tedaj ne molil, ko nam je molitev ravno tako potrebna, kakor potrebna nam je božja pomoč. Sveta vera nas uči, da nobeden človek ne bo zveličan brez božje milosti (gnade) in pomoči, in da božje milosti in pomoči nihče ne doseže brez molitve. To resnico spričuje sv. Križostom z naslednjimi besedami: „Mislim, da je vsem znano, da nikomur ni mogoče brez molitve srečno skončati tek sedajnega življenja. Zanamarjanje in opuščenje molitve je večidel prva stopinja v pregreho in pogubljenje. O koliko duš je, katere so se že na potu proti popolnosti znašle, pa so padle in se zagreznile v brezen hudobije samo zato, ker so premalo obrajtale molitev ali pa clo jenjale moliti!“

c) Moliti moramo, ker je Bog na molitev navezal dobre in dari, ki nam jih deli. Moč molitve ni zastavljena na zasluženje tistega, ki moli, ampak je zastavljena na mogočnost, dobrotljivost in radodarnost Boga, našega nebeškega Gospoda, ki je obljubil poslušati in uslišati naše molitve in prošnje: „Prosite, in bote prejeli; iščite, in bote našli; terkajte, in se vam bo odperlo“. (Mat. 7, 7.). „Resnično vam povem, ako imate vero, in ne pomišljujete, — če rečete tej gori: Vzdigni se, in verzi se v morje, se bo zgodilo“. (Mat. 21, 21.). In da smo tem terdnejši prepričani, da bomo uslišani, hoče Kristus sam besednik biti pri svojem Očetu v nebesih, ter obeta, da je on v sredi med njimi, ako se dva ali ako se trije zberó v njegovem imenu. O tem piše sv. Pavl: „Kristus Jezus je, kateri je umerl, kateri je tudi vstal, kateri je na desnici božji, kateri tudi prosi za nas“. (Rimlj. 8, 34.) In sv. Janez (I. 2, 1.) pravi: „Besednika imamo pri Očetu, Jezusa Kristusa, Pravičnega“. Ljubimo tedaj molitev in v časti jo imejmo, ker nam molitev pot naravna do sedeža usmiljenja božjega, in nam ključ v roke podaja do neskončnih nebeških zakladov!

2. Skerbni pa bodimo, da prav opravljamo svojo molitev, ter

a) z čistim srcem. Prejden se toraj v molitev podamo, poprej spravo naredimo z Bogom s tim, da se prav iz serca skesamo svojih grehov in da jih prav iz serca obžalujemo. Noben kralj ne bo prašanje sprejel iz rok takega podložnika, kateri v eni roci prošnjo derži, v drugi pa ima orožje zoper njega, svojega kralja. Kdor še zmerom voljo ima, še dalje pregrešno živeti, in

Boga še na dalje žaliti, bi bil silno prederzen, ko bi od Boga tirjal kake milosti ali kakega daru; zakaj taka molitev bi Boga k usmiljenju ne nagnila, temveč bi le njegovo jezo zdražila. (Judit. 8, 12.) Zoper tako molitev se je Bog že nekdanj pritožil, rekoč: „Če tudi svoje roke stegujete, vendar od vas obračam svoje oči; in če tudi pomnožujete svojo molitev, vas vendar ne bom uslišal; zakaj vaše roke so polne kervi“, to je: polne krivice, polne nečistosti in hudobije. (Izaija 1, 15.) — Ali pa pri tem takem grešnik ne sme več moliti? Tudi grešnik mora moliti, toda s skesanim srcem, zakaj Bog sam pravi: „Umijte se, očistite se, hudobnost svojih misel spravite spred mojih oči, nehajte napčno počenjati; — potlej pridite, in pritožite se nad menoj“, ako bi vas ne uslišal. (Izaija 1, 16. 18.)

b) Molimo ponižno in spodobno. Ako se clo angelji v nebesih tresejo pred božjim veličastvom, kolika sveta groza mora prevzeti še le nas ne vredne stvari, kader se z molitevjo Bogu približujemo! „Molitev ponižnega človeka oblake predere, in se ne vtolaži, dokler se tje ne približa, in ne odstopi, dokler je Najviši ne pogleda“. (Sir. 35, 21.) Kralj David zagotavlja, „da bo Gospod gledal na molitev ponižnih, in da ne bo zaničeval njih prošnje“. (Ps. 101. 18.). Kdor se brez ponižnosti in brez spodobnosti vstopi pred Boga, se ne sme zanašati, da bi bila uslišana njegova prošnja. Ako hočemo s pravim duhom moliti, recimo s prerokom Danielom (9, 18.): „Nagni, o Bog! svoje uho, in poslušaj —; ker ne (v zaupanju) na svojo pravico, ampak na tvoje obilno usmiljenje pokladamo svoje prošnje pred tvoje obličje“.

c) Molimo pobožno. Bog molitev od nas zahteva kakor kako pametno službo. Ali bi pa to bila pač pametna služba, ako bi se je pamet nič ne vdeležila? in bi bila glava vsa razmišljena in serce vse polno drugih skerbi? in ako bi tudi nam veljalo očitovanje Jezusovo, ki ga je Judom narejal, rekoč: „Hinavei! prav je prerokoval od vas Izaija, rekoč: To ljudstvo me časti z ustnicami, njih serce je pa dalječ od mene“. (Mat. 15, 7. 8.). Razmišljene molitve Bog ne usliši. Kako bi nek Bog uslišal takega radovoljno razmišljenega molivca, ki sam ne ve, koga moli in česa Boga prosi?

d) Opravljajmo svojo molitev z čistim, čeznatornim namenom. Ako le zmerom časnih reči prosimo Boga, ter zdravja, bogastva, dolgega življenja i. t. d. ali pa še clo pregrešnih reči zahtevamo od njega, se nikakor ni čuditi, ako nas Bog ne usliši. Obračajmo svoje molitve in svoje prošnje v duhovne reči, ter prosimo nadnatornih in večnih dari. O zakaj nek ne molimo

nikoli ali skor nikoli za pravo poboljšanje, za odpuščenje grehov, za rast v čednosti, za pomnoženje božjih milosti, za zadobljenje večnega življenja? Pač prav je pisano: „Prositate, in ne prejemete, zato, ker slabo prosite“, (Jak. 4, 3.) to je: ker svoje prošnje obračate le na časne reči, le na svoje poželjenje, le na slastno življenje i. t. d. Kader vaše dete po kakem strupu sega ali po ojestrem nožu, mu ga ne daste. Enako tudi Bog z nami ravna, ter ne usliši naših nespametnih prošenj. Ko bi nas uslišal, bila bi to naj hujša kazen za nas. — Časnih reči sicer smemo tudi Boga prositi, ker jih potrebujemo; toda jih moramo prositi z vdanostjo v sveto voljo božjo: pred vsem drugim pa moramo prositi tistih dari, ki so nam potrebni in pomožni za večno zveličanje. Bog sam skerbi za časne reči tistim, katerih prva skerb je, da spolnnejo njegove zapovedi, in si prizadevajo, na varno spraviti svoje zveličanje.

e) Molimo z otročjim zaupanjem. Pravo zaupanje je duša molitve; tem večje ko je zaupanje, tem bližjeja in tem gotovješa je pomoč. Bog je naš Stvarnik, naš Odrešenik, naš Oče; znane so mu vse naše reve, vse naše potrebe; on nam zamore in nam tudi hoče pomagati; on je neskončno dobrotljiv in usmiljen. „Klici v me ob dnevu stiske“, nam pravi, „otel te bom, in me boš častil“. (Ps. 49, 15.) „Stopimo toraj zaupljivo k sedežu milosti, da usmiljenje dosežemo, in milost najdemo ob času potrebne pomoči“. (Hebr. 4, 16.)

S k l e p.

Nikdar nikar ne zanemarjajmo molitve! Molitev je naše naj imenitniše opravilo. Nobeno delo, nobeno opravilo nam toraj ne sme biti tako močno pri srcu, kakor molitev; zakaj na molitev je zastavljen dober začetek in srečen konec vseh naših del in opravil. Vsak dan se skoraj prepričamo, da naj slavnije dela človeške ne dosežejo zaželenega namena. Kaj pravite, od kod to pride? To pride od tod, ker niso bile zastavljene na molitev in božji blagoslov, ki je sklenjen z molitvijo. Božjega blagoslova namreč ne zadobi, kdor molitev opusti. „Bog svojo milost daje le listim, kateri ga zanjo prosijo“. Amen.

Pridiga v god Kritsusovega vnebohoda.

(Homilija; gov. L. P.)

„In Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, bil je v nebo vzet, in sedi ob desnici božji“. (Mark. 16, 19.)

89

V v o d.

Na današni dan je Jezus zapustil zemljo, in šel v nebesa nazaj, kjer sedi ob božji desnici. Oh to je bilo veselje po nebesih, ko je Gospod in Kralj nebes prišel nazaj v nebesa! O koliko veselja so angelji imeli, ko so svojega Gospoda in Kralja spet v nebesih imeli! Kako veliko veselje pa je občutil tudi Kristus, kadar je prišel v nebesa k svojemu Očetu, in se je vsedel ob njegovo desnico! — Apostelnom, ko so videli Jezusa v nebo iti, se je sicer žalostno storilo od ene strani, ker so namreč zdaj zgubili svojega ljubljeneega učenika; od druge strani pa jim je spet veselje napajalo serce, ker so sami videli, s koliko častjo je Jezus šel v nebesa! — Z aposteljni vred se tudi mi lahko veselimo vnebohoda Jezusovega. Jezus je sicer šel v nebesa, pa tudi po svojem vnebohodu nas zapustil ni, marveč nam kaže pot za seboj v nebesa, kjer nam krono pripravlja. To nam je gotovo prav potolaživna, prav oveseljivna resnica, ktera bo tudi zapopadek mojega današnjega govorjenja, ki ga tako-le zdelim:

1. Jezus na potu v nebesa, na potu k svojemu Očetu, kaže nam pot, po katerem naj hodimo na zemlji.

2. Jezus v nebesih, ob desnici svojega Očeta, je naš besednik pri Očetu, in nam pripravlja veličastno krono, ktero nam bo nekđaj postavil na glavo.

O ljubi Jezus! dodeli, da po potu čednosti gremo za teboj v nebesa! in da k temu kaj pomorejo, blagoslovi moje današne besede!

Razlaga.

1. „Jezus na potu v nebesa, na potu k svojemu Očetu“ je prvi del našega današnjega premišljevanja. Kdaj, kje in kako je pa Jezus šel v nebo? Premislimo posebej vsako teh treh vpraševanj:

a) Ko je Jezus od mrtvih vstal, ostal je še 40 dni na zemlji. Kaj pa je delal o tem času? Sv. pismo pravi (Acta. 1,) da je govoril s svojimi učenci od kraljestva božjega. Jezusu tedaj ni še bilo zadosti, da je pred svojo smertjo delal za naše zveličanje, in kri in življenje daroval za nas; temveč je tudi še po svoji smerti skrbel za našo večno srečo, da bi, kakor je govoril v ozir dokončanega dela našega odrešenja, zamogel govoriti tudi v ozir dokončanega dela našega zveličanja, rekoč: „Dopolnjeno je!“

O človek! ako hočeš nekdam iti z Jezusom k Očetu, moraš se tudi nad Jezusom razgledovati. Jezus je tako veliko storil za našo dušo, ter se zanjo trudil še po svoji smerti; in ti, človek! bi se pred svojo smertjo zanjo ne trudil! — Jezus ni hotel iti poprej v svoje veselje, k svojemu Očetu, dokler ni bilo popolnoma zveršeno delo našega zveličanja; tudi ti, o človek! delaj nemudoma za svoje zveličanje do tistega trenutljeja, o katerem se poreče tudi od tebe: „Dopolnjeno je!“ in boš šel tudi ti tje gori k svojemu Očetu! — Glej, ljubi kristjan! za delom še le pride plačilo, in krona še le za bojevanjem. Če hočeš iti z Jezusom k Očetu, moraš tudi delati z Jezusom za zveličanje svoje duše, za nebesa!

b) Zdaj vemo, kdaj da je Jezus šel v nebesa; šel je namreč po tem, ko je po svojem vstajenju še 40 dni delal za zveličanje naše duše; zdaj pa pogledjmo, kje je šel Jezus v nebesa? Sveto pismo nam pové, da je na oljski gori šel Jezus v nebesa. — Zakaj pa je Jezus ravno oljsko goro zbral, da bi v nebesa šel na tistem kraju, ter tako žalostnem kraju, na katerem je namreč začel svoje terpljenje? Ali bi ne bilo veliko bolj primerno, ko bi bil imel svoj častiti vnebohod na Taborski gori, na kateri se je bil že pred svojim terpljenjem pokazal trem svojim apostelnov v nezmerni nebeški lepoti? — Glejte! tudi v tem je lep nauk. S tim, da Jezus ravno na oljski gori v nebesa gre, hoče nam to le povedati: „Glej, o človek! na oljski gori sem svoje terpljenje začel; po potu terpljenja tedaj sem šel k svojemu Očetu v nebo. Ako hočeš kdaj

tudi ti iti z menoj k Očetu, moraš iti čez goro terpljenja, čez oljsko goro pokore in svete žalosti, po križevem potu zatajevanja samega sebe!“ Ta lepi nauk, glejte! nam Jezus daje. Ravno zato pa tudi nikar nejevoljen ne bodi v križih in težavah, ljubi moj kristjan! marveč se še clo veseli svojega terpljenja, in si misli: „Mojemu ljubemu Jezusu se nič boljša ni godila; on je voljno zadel svoj križ, in zakaj bi se jaz branil terpljenja; po križevem potu je Jezus šel v nebesa, po križevem potu pridem tudi jaz za njim!“

c. Kdaj in kje je Jezus šel k svojemu Očetu, smo zdaj že slišali, zdaj pride pa še tretje vprašanje na versto: kako je šel Jezus v nebo? — Približal se je čas, da je imel Jezus nazaj iti k svojemu Očetu. Še enkrat se tedaj prikaže svojim apostelnom, je še enkrat z njimi jedel in jim še marsikako besedo položil na serce. Med drugim jim je zapovedal, naj ne hodijo iz Jeruzalema, ampak naj čakajo obljube Očetove, katero so slišali iz njegovih ust. — Ktera pa je bila ta obljuba? Bila je tista obljuba, s katero jim je obetal sv. Duha, kateri jih bo tolažil, učil, krepčal. To je bila pač oveseljivna in potolaživna obljuba apostelnom in nam. Jezus svojih apostelnov, akoravno v nebesa gre, vendar le prav za prav ne zapusti, ker jim namesto sebe pošlje sv. Duha. Jezus gre, sv. Duh pa pride! Zahvalimo pa tudi mi Jezusa prav iz dna serca; zakaj ne le apostelnom, ampak tudi nam vsem je poslal sv. Duha, tolažnika, učenika, razsvitljevalca, posvečevalca!

Še enkrat, in sicer poslednjikrat je Jezus jedel s svojimi apostelji, in jim je s tim skazal svojo posebno prijaznost in ljubezen, katero je do njih imel. Pred svojim terpljenjem je imel s svojimi učenci zadnjo večerjo kot vedni spomin svoje ljubezni; pred svojim odhodom v nebo ima z njimi še svoje zadnje kosilo v znamenje svoje velike ljubezni do njih. — Tudi s tim nam daje lep zgled:

Če se primeri danes ali jutro med nami, da se moramo ločiti od svojih ljubih, od svojih znancev, zlahtnikov, prijatlov; lahko se razgledujemo nad Jezusom, kako naj se obnašamo. Če se namreč ob ločitvi pri zmernem obedu in poštenem razveseljevanju od eden drugega poslovimo, in si ločitev tako rekoč nekoliko posladimo, to ni nič napčnega; tudi Jezus je obedoval s svojimi učenci, preden se je dvignil v nebo. Neizrečeno napčno pa in močno pregrešno bi bilo, ko bi se o takih primerlejh prepustili požrešnosti in pijanosti in razuzdanosti, in se tako namesto s keršansko ljubeznijo v persih le z želom pregrehe v sercu ločili na dvoje, kakor se, žali Bog! marsikterikrat godi, kader sin iz hiše gre v vojaški stan! —

Poslovil se je Jezus od svojih učencv, in zdaj se dvigne od tal, vedno više in više se pomika, na zadnje priplava oblak, in ga vzame apsteljnom spred oči. In glej, kaj se zdaj zgodi? Aposteljni še vsi zamaknjeni gledajo v nebo, kar prideta in se pred njih vstopita dva moža v belih oblačilih, in sta rekla: „Možje Galilejski! kaj stojite, in gledate v nebo. Ta Jezus, kateri je bil vzet od vas v nebo, bo tako prišel, kakor ste ga vidili iti v nebo.“ — Glejte, Jezus bo spet prišel, prišel takó, kakor je šel k Očetu v nebo; prišel na oblaku, kakor je na oblaku šel v nebo; prišel z močjo in častjo, kakor je z močjo in častjo šel v nebo. Vidite, takó bo Jezus prišel, prišel bo, pa ne več kot Odrešenik, ampak kot Sodnik, kot Sodnik živih in mertvih! Če vse to prav premislimo, nam mora zares strah in veselje serce prevzeti! — Vsi, kar nas je dans tukaj zbranih, se veselimo Kristusovega častitega vnebohoda na oblaku neba; ali ga bomo pa pač tudi takrat gledali veselega serca, kader bo sodit prišel na oblaku neba? — Pobožna, pravična duša! ktera tukaj na zemlji revščino in siročino preboš, zaničevanje in preganjanje terpiš; pa vendar le zvesto spolnuješ božje zapovedi, in voljno prenašaš jarm Gospodov: glej! Jezus gre danes na oblaku v nebo; pa potolažena bodi, na oblaku bo spet prišel. prišel sodit in ti prisodit krono, kakoršno si si zaslužil s tim, da si ga posnemal v poterpežljivosti. Potolažena bodi, pravim; Jezus, ki gre danes v nebo, bo spet prišel kot tvoj plačnik! Blagor ti! — Ozri se pa zdaj na Jezusa tudi ti, o grešnik! ki se na potu proti večnosti znajdeš, pa doprinašaš dela, ki ne peljejo v nebesa, ampak v pekel; glej, ta Jezus, ki ga vidiš danes iti v nebo, bo spet prišel, prišel kot tvoj sodnik! kako ti je pri sercu, če se na to spomniš?! Vem, da ne dobro! Da toraj Jezusa, kterega ves vesel gledaš dans iti v nebo, ne boš enkrat s strahom in trepetom gledal kot svojega sodnika; oh, zapusti, zapusti pot pregrebe, spreoberni se, spokori se! Gorje, če te Jezus, kader sodit pride, med grešniki zagleda!

Pa zdaj naj bo dosti od Jezusovega vhoda v nebo. Jezus na svojem potu v nebo nam daje marsikak lep nauk, kakor smo slišali. Jezus je zdaj v nebesih ob desnici svojega Očeta; in kaj dela tukaj za nas ljudi? O veliko, neizrečeno veliko dela nam v prid.

2. Jezus v nebesih ob desnici svojega Očeta je vpervič naš besednik pri Očetu, in drugič nam stanovanje pripravlja v nebesih. Spet to nam je potolaživna, oveseljivna in podbudna resnica!

a) Jezus v nebesih je najpoprej naš besednik pri Očetu. — Ko vidi svoje učence žalostne [zavoljo tega, ker se je nazaj vračeval k svojemu Očetu, tolažil jih je Jezus prav ljubeznivo, ter

jim rekel: „Ne bom vas zapustil sirot; k vam bom prišel. — Za vas je dobro da jaz grem. Zakaj ako ne grem, Tolažnik ne bo k vam prišel. — In jaz bom Očeta prosil, in vam bo dal drugega Učenika.“ — (Jan. 14, 16, 17; 16, 7.) Iz teh besed že posnamemo, da je Jezus naš besednik pri svojem Očetu. Še zastopniši pa nam je to iz besed s. Janeza, ki piše: „Nikar ne grešite! če je pa kdo grešil, imamo nad Jezusom besednika pri Očetu, kateri ne le v ozir naših grehov, temveč tudi v ozir grehov celega sveta govori za nas.“ (Jan.) Več prič nam ni treba, da je Jezus naš besednik.

In res, zakaj bi nek Jezus tudi v nebesih ne bil naš besednik pri Očetu?! Če je tukaj na zemlji za nas prosil, in molil clo za svoje sovražnike na s. križu; zakaj bi pa zdaj ob desnici svojega Očeta ne prosil za nas! — Tukaj na zemlji nas je ljubil tako priserčno; gotovo nas tam gori v nebesih nič manj ne ljubi, in nam je še zmerom usmiljen Samarjan, še zmerom dober pastir! — Jezus, kader je od mrtvih vstal, obderžal je na svojem častitem telesu svoje svete petere rane, in jih je nesel tudi seboj v nebesa. In zakaj jih je nesel? Zato da jih skazuje svojemu Očetu, kader za nas govori. Na svoje rane kaže, in prosi za nas rekoč: „Poglej, ljubi Oče! za tiste te prosim, ktere si mi izročil. Zavoljo svojih ran, ktere sem si dal vsekati pustil iz ljubezni do njih, in ker je tvoja volja bila, te prosim zanje!“ — Taka prošnja pa gotovo vse premore, in to tem bolj, ker Bog že od vekomej neskončno dopadajenje ima nad svojim sinom! — Pridite toraj, kristjani! pridite, in položite svoje prošnje v vseh okoljščinah svojega življenja prednj, kateri je pri Bogu naš najmočnejši besednik. Glejte, ne le njegov glas, ampak tudi njegove s. rane govore za nas. Taka prošnja pa mora gotovo uslišana biti! — Pridi, pobito serce! malosserčni kristjan! obupna duša! ki pod težo svojih križev omaguješ, pod butaro svojih grehov zdihuješ: nikar ne obupaj! Glej, tam pred tronom božjim imaš močnega, mogočnega besednika, Jezusa, samega božjega Sina! Jezus Kristus tudi zate beseduje pri svojem Očetu, tudi zate mu skazuje svoje s. rane! Ravno za to nikar ne obupaj, marveč povzdigni svojo glavo, in z Jezusovo besedo strinjaj tudi svojo prošnjo, ter prôsi milosti in usmiljenja rekoč: „Oče! grešil sem zoper nebo in zoper tebe; nisem nič več vreden, tvoj sin (otrok) imenovan biti, vzemi me za svojega najmanjšega služabnika; usmili, usmili se me, revnega grešnika!

b) O kako oveseljivna je že ta misel, da je Jezus naš besednik. Pa Jezus v nebesih ni le samo naš besednik, ampak nam tudi še pripravlja tam gori svitlo krono, katero nam bo v plačilo po smerti unod groba postavil na glavo. — Gotovo nam sladko veselje napaja serce, kadar si spomnimo na to! — In da se bo to res zgodilo, porok nam je beseda Jezusova, ki pravi: „V

hiši mojega Očeta je veliko prebivališč. Ako bi tako ne bilo, bi vam bil povedal, ker grem vam mesto pripravljat. In ko odidem in vam mesto pripravim, prišel bom spet, in vas bom k sebi vzel po smerti in sodbi, da bote tudi vi, kjer sem jaz." (Jan. 14, 2. 3.) Oh, to je pač sladka beseda: Jezus stanovanje pripravlja v hiši svojega Očeta vsem svojim zvestim učencem, vsem pravim kristjanom! Oh, pač se lahko iz serca veselimo vnebohoda Kristusovega, kateri je v nebesa šel tudi za to, da bi tudi nam stanovanje pripravil tam gori! — Pri tem pa, ko se veselimo te vesele resnice, nikar ne pozabimo unih besed Kristusovih: „In jaz vam odločim kraljestvo, kakor ga je meni odločil moj Oče, za to, ker ste prebili z menoj v mojih skušnjavah." (Luk. 22, 29. 28.) Po tem takem zvestobo in stanovitnost v skušnjavah in težavah tirja Jezus od tistih, katerim stanovanje pripravlja v nebesih. Brez zvestobe in stanovitnosti Kristus sam ni šel v nebeško veličastvo; brez zvestobe in stanovitnosti tudi nobeden zmed nas ondi stanovanja dobil ne bo, krone prejel ne bo!

Ravno zato, ljubi kristjan! stóri ti svojo dolžnost, in Jezus bo spolnil svojo besedo, rešil svojo obljubo! Bodi zvest v spolnovanju božjih zapoved, zvest v premagovanju skušnjav; bodi stanoviten v poterpežljivosti, vedno krotek in pohleven in ves vdan v križih in težavah. Tolaži se s tim: Terpljenje je kratko, plačilo večno!

S k l e p.

Na noge tedaj, ljubi poslušayci! in hitimo dans v svojih mislih za Jezusom, ki gre v nebo. Če se nam tudi od ene strani milo stori, da Jezus nič več vidno ne prebiva med nami, ker nam je odšel v nebo; hočemo se vendar le od druge strani iz serca veseliti Kristusovega vnebohoda, deloma zato, ker se je Jezus povernil spet v svoje veličastvo k svojemu ljubljenu Očetu, deloma pa tudi zato, ker je tudi nam šel pripravljat stanovanje v nebesa.

Ti pa, o ljubi Jezus! ki si na današnji dan šel v nebesa pa si seboj v nebesa peljal celo trumo pravičnih duš, ktere so pred peklom čakale odrešenja; dodeli, da se tudi nad nami nekđaj spolnuje tvoja beseda, ktero si tukaj na zemlji govoril, ter rekel: „V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč; — grem vam mesto pripravljat;" — pripravi mesto za njih veliko; pripravi mesto za tisuče in tisuče, pripravi mesto za nas vse! Amen.

Pridiga za VI. povelikonočno nedeljo.

(Kaj pomaga brati dobre buke? Gov. L. M.)

Kader pa pride Učenik, kterega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene. Jan. 15, 26.

V v o d.

Kar je Bog razodel, in Jezus, božji Sin učil, je deloma zapisano v svetih bukvah, ki jim sv. pismo pravimo, deloma je se obranilo po ustnem izročilu. Resnice naše s. vere po tem takem niso vse zapisane v s. pismu. Nekaj so jih sveti možje, po s. Duhu razsvitljeni, zapisali, nekaj pa le od ust do ust pripovedovali. Kdo pa gleda in čuje, da se med keršanski nauk kaj napčnega in neresničnega ne vleze? Na to gleda s. cerkev božja, to je rimski papež in škofje, kterim na strani stoji s. Duh sam, kterega Jezus svojim apostelnom obeta. To nam spričuje današnje s. evangelje, ki pravi: „Kader pa pride Učenik, kterega vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, kteri se od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“ Zato obstoji še zmerom hvalevredna navada, da keršanski pisavec, ki kakšne pobožne bukve spiše, jih pošlje svojemu škofijstvu v pregled in pretres, ki jih, če je treba, popravi, in tako za natis in branje pripravne spozna, kakor si tudi ravno škofijstvo v posameznih škofijah čuje, da tudi ustmeno nobeden učenik nič krivega ne uči. Take od škofijstva poterjene bukve sme vsak verni kristjan brati brez greha in skerbi, brati v svoj blagor časni in večni. Branje takih dobrih in pobožnih bukev je neizrečeno dobro in koristno, kakor se bomo dans prepirčali z božjo pomočjo; le poslušajte!

R a z l a g a.

1. Janes Kolumbini je bil bogat tergovec in kupčevavec s suknjem v Sieni (Siena), ter z dušo in telesom zamaknjen v svojo

kupčijo. Bil je prav srečen, če namreč smemo to pravo srečo imenovati, da je imel dobro ženo, par pohlevnih otročičev, veljavo pri sosedih in obilno premoženja. Pri vsem tem pa je delalo to, da je Janez K. nevgnano delal in si nevtrudeno prizadeval, vedno več bolj obogateti, to je delalo Biadži (Biagia), njegovi bogaboječi ženi, več skerbi kot veselja. Bala se je za njegovo zveličanje. Komaj si je toliko časa pustil, da se je za silo najedel ali seer se kaj malega oddahnil, in že ga je spet gnalo po njegovih opravilih in na kupčijo. Da pri takem nezmernem hlepenju in hrepenju po posvetnem blagu Janezova pobožnost ni ravno velika in cveteča bila, to ve se samo po sebi. Bogastvo samo na sebi človeškega duha ne skali, tudi zvesto opravljanje dolžnost svojega stanu človeka od Boga ne odvračuje, odvračuje ga pa prevelika ljubezen do časnega blaga, ki je zvesta sestra lakomnosti, in človeka, ki se jej vda, malikovavca dela.

Nekega dne pride Janez opoldne domu. V hišo stopivši objame svoja otročiča, malega Petra in priljudno Agnolino, poda svoji ženi roko in pravi: „Le hitro s kosilom na mizo; mudi se mi!“ Rahlo mu seže Biadžia v besedo rekoč: „Po čem pač zmerom toliko truda in poganjanja? Se mar bojiš, da ti bo kruha zmanjkalo? Poterpi enmalo, kmalo bo vse pripravljeno! Vzemi med tem te bukvice in beri!“ To reče in mu poda majhne bukvice, v katerih je bilo popisano življenje nekterih svetnic. Ves nevoljen popade Janez bukve, ter jih sred hiše zakadi, rekoč: „Vem, da ti le v bukvah tičiš; jaz pa moram berž nazaj v štacuno.“

Biadžia se z otročičema v kuhinjo odpravi, da tem hitrejši kosilo oskerbi. Janez pa se k mizi vsede in glavo na roko nasloni. Sram ga je, da je tako nagel bil. Tedaj se spet dvigne in bukve od tal pobere. Odpre jih in bere čudno spokorjenje Egiptovske Marije. Biadžia ga zdaj k obedu pokliče. „Pusti me,“ jej reče, „do kraja prebrati to povest.“ Biadžia se čudi, pa tudi veseli, da je možu branje všeč. In res je bil Janez od tega branja ves spremljen. Za mizo se vsede. Pa ne kupčijske, ampak vse druge misli mu hodijo po glavi.

Odsihmalo je jel vbogajme dajati in druge dobre dela opravljati. Spokorno je živel in samega sebe močno zatajeval. Z ženo se pogovorita, in ves svoj živ dan kot brat in sestra živita. V borne oblačila se oblači in veliko moli. Bog mu sina vzame. Janez joka, pa le vendar pravi: „Zgodi se tvoja volja, o Gospod!“ Svoje premoženje oberne v dobre in svete namene, le svoji ženi dostojno letnino (letni vžitek) odloči. Bogoljubna Biadžia se čudi, da je mož zdaj tolikanj radodaren postal. Nasmehlja se in pravi: „Le kapljico žegna (božjega) sem prosila in ne cele povodnji!“ Janez pa jej prijazno odgovori: „Skazal bom, da te je ljubi Bog uslišal; z radodarnostjo bom popravljaj poprejšno svojo lakomnost.“

Nekaj let za tem se je Biadžia v kloster podala. In tudi Janez se je popolno Bogu v službo izdal in ubogim v postrežbo. Spravil je tudi več svojih poprejnih tovaršev na svojo stran. Ena sama beseda iz njegovih ust je bila včasih v to že zadosti. Le rekel: „Hajdimo, pojdi, gremo za Kristusom!“ Edenkrat zadeneta s tovaršem na nekega vradnika, po imenu Benedikta (de Pace). Janes mu reče: „Pojdi z nama, stari grešnik! zapusti svet in hodi za Kristusom!“ In ginjen od božje gnade se pridruži Benedikt vbogim bratom.

Hotel je Janez v Sienskem mestu tudi bratovščino siromaškim ženam v prid vtemeliti, ktera bi jim v dušnih in telesnih potrebah na strani stala. Vse si prizadeva, svojo žlahtnico Katarino za to delo pregovoriti. Ona pa se brani tega dopočetja. Nekega dne že v noč memo njenega okna gre. Ko jo zagleda na oknu, pravi jej: „Kaj delaš? ali boš molila?“ Odgovori um: „Da ti kar naravnost povem: spat se spravljam.“ Janez pa, ki je dan na dan Boga prosil, da bi jo razsvetlil in jej serce omečil, začne jej iz nova prigovarjati in tolikanj lepega pripovedovati od radovoljnega ubožstva in od ljubezni do Jezusa, da Katarino solze polijó. Na roke je glavo naslonila in milo jokala, in še zmerkala ni, da je noč že skor minila med tem prigovarjanjem. Kó se pa že dan zazna, reče jej Janez: „Zdaj pa le spat pojdi.“ Ona pa glavo povzdigne in se začudi in pravi: „Glej! saj je že dan! In odsihmalo se je Janezu popolno prepustila ter rekla. „Ljubi stric! pripravljena sem, vdati se ti za službo večnega Gospoda!“

Dvanajst let po svojem spreobnenu je šel Janez v večni pokoj. Še enkrat zbere pred smertjo svoje tovarše, jih opominja k ljubezni in miroljubnosti. Ko vidijo, da jih bo zdajci zapustil, si solz ne morejo vstavljati. On pa zdibne in pravi: „Oče v tvoje roke izročim svojo dušo!“ in umerje.

Še bi vam lahko od marsikterega drugega povedal, ki ga je branje s bukev na pravi pot pripravilo, postavim s. Avgušтина, s. Ignacija Lojolanskega in druge; mislim pa, da ste že iz tega zgleda samo lahko spoznali, kaj branje s. bukev velja.

2. Povedal sem vam, kaj branje dobrih bukev velja, dasiravno vam s tim še nisem vseh dobrih strani branja popolnoma opisal; povedal vam bom še, ktere sv. bukve je sosebno dobro brati. Pri bukvah ni gledati, ali so lepo vezane ali ne, ampak na notranjo vrednost. Kdor bi le na platnice gledal in na vnanjo lepoto, lehko bi se pri kupovanju bukev le opekeli. Mušnica je lepša od vsake druge gobe, pa je strupena. Červivo jabelko je naj poprej rudeče, pa nima cene. Tudi bukve se lahko vežejo v zlato in srebro, akoravno bi od keršanskega duhá ne bilo ne duhá ne sluha v njih.

Med bukvami pa, ki jih pred drugimi priporočam so: molitvine bukvice. Vsak človek ni tako brihtne glave, da bi se zamogel samši z Bogom pogovarjati, ter mu svojo hvalo in zahvalo kar z lastno besedo na znanje dajati, ali pa svoje prošnje goreče prednj pokladati; iz glave moliti pa morda komaj naj potrebnije molitvice zna. Takemu pridejo pripravno molitevne bukvice lepo na pomoč. V njih najde molitve za različne priložnosti in razne okoljščine življenja.

Zraven molitevnih priporočam tudi bukve keršanskega nauka ali katekizem. V njih najdemo resnice sv. vere lepo zverstene. Bolj pa ko kristjan keršanski nauk zna, ložej se po njem ravna. Tedaj tudi vsak lahko spozna, da je dobro in koristno, v pridigah razlišani nauk tudi doma večkrat prebirati.

Na dalje omenjam zgodbe sv. pisma. Neizrečeno lepe bukve so. V njih nahajamo, kar je Bog v stari zavezi razodel, in kako modro je pripravljaj ljudi na prihod zveličarjev. V njih najdemo nauk in dela božjega Sina, njegovo življenje in terpljenje in njegovo bitko smert, njegovo vstajenje in njegov vnebohod. V njih beremo dela in djanje apostelnov, od sv. Duha razsvitljenih, ki vodi sv. Jezusovo cerkev do današnjega dne.

Sosebno lepe so bukve življenja svetnikov, ki nam pred oči postavljajo djanje in ravnanje izvoljenih božjih, nam pot kazaje, po katerem naj tudi mi hodimo, da kakor oni nebeško krono zaslužimo.

Je še mnogo drugih lepih in koristnih bukev, pa vam jih v misel ne vzamem, le bukve družbe sv. Mohora še priporočam. Le naj potrebnije sem naštel.

3. Pa mi kdo poreče: „Bukve so drage, in za dnar je hudo!“ — tudi ne vtegnem dosti brati, moram pridno delati; po storjenem delu pa sem vesel, da se zamorem na počitek podati;“ — „moji starši me niso nič v šolo pošiljali, nič brati ne znam, še čerk ne poznam!“

„Bukve so drage in za dnar je hudo!“ pravi ta ali uni. Ta je res in ni res, kakor jo vzamemo. Da so bukve drage, če so namreč obširne in velike bukve, je res; dobè se pa tudi manjše in to dobre bukve, ki so prav v ceno. Da je za dnar hudo, je res; toda ko bi ta ali uni, ki čez slabe čase toži, vsako nedeljo le samo en maselček vina manj spil, kakor ga spiije, in tisto privarvano vino prodal, v enem letu bi si že lahko kupil par lepih bukvic. Tudi bi lahko trije ali štirje vergli kake krajcarje skupaj, ter si omislili kake lepe bukve.

„Ne vtegnem brati; moram pridno delati, da sebe in družino pošteno preživljam; po storjenem delu pa sem truden, in nisem za branje.“ Na ta vgovor pa to le povem: Ne tajim, da imate kme-

tovarjci dosti težavnega in trudopolnega dela. Prav je, če ga zvesto opravljate. Toda celo leto in dan pa tudi niste tako silno vpreženi. Pridejo dolgi zimski večeri, o katerih ni ravno toliko silnega dela. Kako lepo bi bilo, ko bi tedaj ženske se za kolovrate vsedle, možki za kako drugo delo prijeli, eden pa bi kake sv. bukve v roke vzel in glasno naprej bral kaj svetega, pobožnega, podbudnega. Pride nedelja ali praznik ali kak drugi sveti čas, in ste popoldne od večernic domu prišli, o kako lepo bi bilo, ko bi po zimi za mizo ali po klopeh posedali po letu pa v senco pod kako drevo, in bi namesto praznih ali clo pregrešnih marnjev prebirali kake sv. bukve, ter bi eden naprej bral, drugi pa bi ga poslušali. Poglejte! da časa ne manjka, če si ga le ve človek poiskati. In s takim ravnanjem o koliko greha bi se zabranilo, in koliko dobrega v serca vsejalo!

„Kako bom bral, ko se nisem nikoli učil! Dokler sem majhen bil, me starši niso v šolo pošiljali. Zdaj je glava preterda in pre-stara; ne gre nič več vanjo!“ Res se stare glave nauk ne prime več tako rad, vem pa, da se je že marsikteri prileten človek branja lotil, ter prosil kakega prijatla, da mu je čerke in tu in tam kaj pokazal, in se je izučil. Terdna volja vse premore. Če pa tudi brati ne znaš, in si ne upaš, se branja kdej več izučiti; lahko bi se pa v kako drugo hišo spravil, kjer tako navado imajo, ter bi poslušal, kar lepega in podbudnega beró. In če tebe tvoji starši niso v šolo pošiljali in te niso branja učiti dali; pa saj ti nikar ne krati svojim otrokom te dobrote, in jih skerbno pošiljaj v šolo, da se branja do dobrega privadijo, zraven pa se še marsikaj drugega potrebnega in koristnega izučé. V tgnil bi mi kdo v besedo seči, ter reči: „Bi ga pošiljal, ko bi bila šola bližej; tako daljo pa otrok ni v stanu hoditi?“ Na to vam pa to le povem: Služil sem na fari, kjer nas je bilo čvetero duhovnov. Fara je bila tedaj velika; pa šole ni imela. Radi bi se bili farmani branja učili, so-sebno v eni vasi; pa priložnosti niso imeli. Kaj tedaj storé dobri vaščani. Bil je k sreči nek človek, ki se je, ne vem kje, branja izučil. Tistega prosijo nekteri, da jim je ob nedeljah po večernicah čerke skazoval. Čerke poznavši so jih jeli sami skladati in zlogovati, dokler se branja ne privadijo. Šlo je scer po takem potu kesno in terdo, pa je le vendar šlo. In ko sem jaz tam bil, še zmerom so eden drugega branja vadili. Bili so ga pa že tudi toliko privajeni, da so že skor po večem vsi mladi ljudje za silo brali. Poglejte, kaj terdna volja ne premore! Tudi vam bi kaj takega nasvetoval, ki bi se radi branja učili, pa pripravne priložnosti nimate, v šolo hoditi.

S k l e p.

Ta nauk sem vam dal iz dobrega serca, in nadjam se, da ga bote z dobrim srcem tudi sprejeli. Če me vbogate in ravnate, kakor sem vam povedal, bo vam v prid in srečo tu in tam, kakoršno vam iz serca želim. Amen.

Kratek nagovor pri procesiji v križevem tjednu.

(„Delaj, moli in vsmili se vbogih!“ gov. J. S.)

„Prositate, in se vam bo dalo; iščite, in bote našli; terkajte, in se vam bo odperlo.“ Luk. 11, 9.

V v o d.

Ljudje, ki so naj rajše za Kristusom hodili in Njegove sv. nauke poslušali, so bili kmetje, vbogi ribiči in drugi borni ljudje, zato je pa tudi Kristus od njih rekel: „Blagor vbogim v duhu; ker njih je nebeško kraljestvo.“

In če tudi vas, preljubi kristjani! iz tega sv. mesta danes pogledam, vas najdem do malega vse kmečkega stanú, ali pa vsaj take, ki si morajo v putu svojega obraza kruhek prislužiti.

Pobožni kmetje so že od nekdanj radi molili; tako mislim tudi od vas, da ste prišli s procesijo tu sem v lepo staro cerkev, Bogu se zahvalit za vse prejete dobrrote in sprositi od Njega, česar še potrebujete za dušo in truplo. In moj poklic tirja, da vam zdaj nekoliko pridigovam. Ko sem pa mislil, kaj bi vam danes govoril, pridejo mi v misel „Zvonarjeve pesmi“ lepe besede: „Kdor hoče živeti — In srečo imeti; — Naj dela veselo, — Pa moli naj vmes!“ Delati torej in pa pobožno moliti je naša sv. dolžnost, zraven tega se pa še vsmiliti revežev, ki nas pomoči prosijo. Išcite torej, preljubi moji! v delu svojesreče, in jo bote našli, prosite, in bote prejeli, terkajte s svojimi prošnjami na Božje vsmiljeno srce, in se vam bo odperlo; pa tudi vi vsmiljeni bodite s tistimi, ki terkajo na vrata vašega srca in vas pomoči prosijo. Delajte, molite in ubogaime dajajte, to je torej, kar vam želim s pomočjo sv. Duha zdaj v kratkem razložiti. Pripravite se!

Razlaga.

1. Vsaka stvar dela po svoje. Tudi človek je za delo stvarjen. Že v paradizu je Bog Adamu rekel: „V putu svojega obraza boš kruh jedel.“ Volja Božja je, da moramo delati. Saj pa tudi delo človeka veselega in pri zdravju ohranja, in ga varuje pred grehom, zato pa pravi sv. Kasijan; „Kdor dela, tega skuša le en sam hudič, kdor pa postopa, tega jih pa skuša sila veliko.“

Na roci si persti niso enaki in se eden od drugega razločujejo, pa vendar le eden drugemu pomagajo; tako razločujemo na svetu tudi več stanov, ki morajo eden drugemu pomagati. Vsa zemlja je le neko veliko pobištvo, v katerem je Bog vsakemu posebno delo odločil. V tem pobištvu smo vsi delavci, le borni hlapeci in dekle tistega Gospodarja, ki je v nebesih. Ta Gospodar pa hoče, da vsi po svojem stanu pridno delamo. Kajne ste mravlje že vidili, kako urno semtertje tekajo? In glejte! ravno to majhno stvarico, drobno mravljo, nam sv. pismo kot izgled pridnosti pred oči stavi: „Pojdi k mravlji,“ govori sv. Duh že v starem zakonu, „pojdi k mravlji, o lenuh! in ogleduj njene pota, ter uči se modrosti.“ In spet na drugem kraju pravi: „Kdor svojo zemljo obdeluje, ta se bo s kruhom nasitoval; kdor pa lenobo pase, z revščino bo napolnjen?“ Od Kristusa vemo, da je v puščavi z malo kruhi veliko tavžent ljudi nasitil; pa nikjer ne berem v sv. pismu, da bi bil tudi doma kakšen tak čudež storil; torej je gotovo pridno delal in pomagal Mariji in sv. Jožefu kruhek pošteno prisluževati. In sv. apostel Pavel na ravnost pravi: „Kdor noče delati, naj tudi ne je!“ Iz teh malo besed, preljubi! prav lahko spoznate, da moramo vsakteri po svojem stanu pridno delati, zatoorej: Iščimo v delu sreče, in jo bomo našli. In naj tudi tukaj pravega plačila za svoje delo ne najdemo, čaka nas pa boljše in obilno plačilo v nebesih!

2. Pa, ali bomo vse tudi srečno poželi, kar smo z velikim trudom sejali, vé le Tisti, ki je nad nami. Vse je še v Božjih rokah. Zastonj bo ves naš trud, če nam ljubi Bog svojo milostljivo roko odmakne. „Nič ni, kateri sadi, pravi sv. apostel Pavel, in nič, kateri priliva, ampak Bog je, ki rast daje.“ Torej le na božjem žegnju ali blagoslovu je vse ležec, za ta blagoslov pa moramo ponižno positi.

„Prositate, in se vam bo dalo,“ tako sam Jezus govori. Z veseljem ste že večkrat ogledovali škerjančka, kako vesel se pod nebom ziblje. Ko bi trenul, spusti se na zemljo, si poišče nekoliko kosila ali južine, za tim se spet na hitrih svojih perutah na kviško vzdigne in vnovič stvarniku hvalne pesni žvergoli. Škerjanček, preljubi! vas uči, kako bi se morali tudi vi večkrat na kviško k svojemu stvarniku ozirati in pobožne molitve pošiljati k Njemu, od katerega ves blagor pride in vsa sreča. O kristjan! moli rad, moli prav, „ker prazno je delo — brez žegna z nebes,“ — Saj zato si

stvarjen, da bi Boga spoznal in molil. Če prav, ponižno in pridno moliš, angelom in izvoljenim božjim se pridružiš, ki pred Božjim tronom molijo in Bogu hvalne pesmi prepevajo. „V pričo angelov ti bom prepeval,“ tako že kralj David v svojem 137. psalmu govori. Glej, če prav moliš, angelom se pridružiš! Kolika čast! Angeli bodo tvoje molitve v zlate posode pobirali, kakor piše sv. Janez v skrivnem razodenju. Kristus sam ti je dal naj lepši izgled pobožne in ponižne molitve, in ravno molitev ti je tako vroče in tolikrat priporočal. „Treba je vselej moliti,“ je on tolikokrat klical. Po izgledu svojega mojstra so tudi apostelni goreče molili. Zbrali so se, govori sv. pismo, v neki hiši v Jeruzalemu in so stanovitno molili. Pridno so molili tudi prvi kristjani, tako postavim, berem od sv. Antona puščavnika, da je cele noči premolil, ja še celo prekratka mu je bila noč za molitev. In ko je jutrajno solnce ustajalo, je večkrat žalosten zdihnil: „O solnce! zakaj si tako zgodaj ustalo. Ti mi vlečeš moj pogled od še lepšega solnca.“ Tudi, vi preljubi kristjani! prosite, — molite, in se vam bo dalo.

3. In se vam je na vaše pohlevne prošnje Božje vsmiljeno srce odperlo, — je dobrotljiva Očetova roka spet vas in vaše polje požegnala, bodite hvaležni! Svojo hvaležnost pa še posebno s tem skazujte, da vsmiljenje skazete v resnici revnim bratom in sestram!

Odprite revnim vrata svojega srca, in nebeške vrata se bodo vam odperle; bodite vsmiljeni, in vsmiljenje bote dosegli. In jaz vam v tej reči ne morem lepšega nauka dati, kakor ktereга je dal že stari Tobija svojemu sinu rekoč: „Moj sin! dajaj od svojega premoženja milošnjo, in svojega obraza ne obračaj od siromaka; tako namreč se bo zgodilo, da tudi Gospod od tebe ne bo obrnil svojega obličja. Kakor premoreš, bodi vsmiljen. Ako imaš veliko, obilno dajaj; če imaš malo, si prizadevaj, tudi malo rad podeliti.“ Amen.

Duhovske premembe.

Kerška škofija. Č. g. Sever Lov. je dobil faro Dholica, — č. g. Ššlner Jož. faro Zorica, č. g. Rainer Jož. faro Kamp in Klesl Kaj. faro St. Donat. Č. g. Stiberc Jan. je postal oskerbovalni kaplan v Černem, in č. g. Sternad Jož. provizor v Javorjah. Umerli so č. gg.: Walner Maks, stolni korâr, Piuk Jak. fajm. v Javorjah in Kronmajer Lor. pens. fajm. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Č. g. Zamejic Andr. je izvoljen za uđa v odbor za izpraševanje preparandov iz kerš. nauka, č. g. Krese Jož. je dobil faro Strug; — prestavljena sta č. gg. Dernovšek Juri v Mengeš in Lenasi Ant. na Ig.

Terzaška škofija. Prestavljeni so bili nasledni duhovniki: Č. g. France Pagan, bivši sakristan pri Jezuitarski fari v Terstu, je šel za duh. pom. v Otok (Isola); Jož. Flegar, bivši duh. pomočn. v Buzetu, gre za duh. pomoč. v Sušnjevicu. — Č. g. Miha Kavčič, bivši fajm. v Sušnjevicu, je stopil v pokoj.

Umerl je č. g. Jernej Kraljič, bivši kurat v Bazovici, v pokoju v Srednem Gamlingu pod Šmarogoro na Kranjskem. R. I. P.!

Odgovorni izdaj. in vred. Andr. Einspieler. — Natisnil J. & F. Leon v Celovcu.